

จดหมายฝากของ

ท่านยากอบ

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดีวล์, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากของ

ท่านยากอบ

บทนำสู่ยากอบ: ชื่อทางการของหนังสือเล่มนี้คือ “จดหมายฝากทั่วไปของยากอบ” ถูกเรียกเช่นนั้นเพราะว่าไม่ได้ถูกเขียนถึงคริสตจักรแห่งใดแห่งหนึ่ง (หรือคริสตจักรหลายแห่ง) และไม่ได้ถูกเขียนถึงบุคคลใดคนหนึ่งด้วย ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นจดหมายฝากทั่วไป มีหลายคนที่มีชื่อว่ายากอบในพระคัมภีร์ใหม่ เราเชื่อว่าผู้แต่งจดหมายฝากฉบับนี้คือ น้องชายร่วมมารดาของพระเยซูและต่อมาได้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึง “พงศ์พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น” คนเหล่านี้น่าจะเป็นผู้เชื่อชาวยิวที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก ประเพณียุคต้นเชื่อว่ายากอบเสียชีวิตอย่างผู้พลีชีพในปี ค.ศ. 62 และจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นไม่กี่ปีก่อนหน้านั้น คุณเหมือนจดหมายฝากฉบับนี้ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากใจความหลักของเปาโล เช่น พระคุณ หรือเรื่องคริสตจักร แต่ยากอบเน้นเรื่อง ‘ธรรมศาลาของพวกที่เชื่อเรื่องพระเมสสิยาห์’ ขณะที่คริสตจักรที่เพิ่งเกิดได้ไม่นานเติบโตขึ้นผ่านทางพวกยิวที่กระจัดกระจายไป ที่ประชุมของพวกผู้เชื่อชาวยิวจึงยังเรียกที่ประชุมของตนว่า ‘ธรรมศาลา’ อยู่ โดยเฉพาะทางตะวันออกของปาเลสไตน์ นำสนใจที่คำที่แปลว่า “ที่ประชุม” ในยากอบ 2:2 จริงๆแล้วคือ ‘ซูนาโกเก’ หรือ ‘ธรรมศาลา’ นั่นเอง จดหมายฝากฉบับนี้จึงมีลักษณะเป็นแบบยิว ในด้านเนื้อหาแล้ว เป็นหนึ่งในจดหมายฝากฉบับแรกของพระคัมภีร์ใหม่ ย่อมมาก่อนพัฒนาการของหลักคำสอนที่เป็นลายลักษณ์อักษรเรื่องพระคุณ โดยเปาโลหลังจากนั้นไม่นาน

จดหมายฝากฉบับนี้เน้นเรื่องปฏิบัติ มันเริ่มต้นด้วยเหตุผลที่ว่าทำไมถึงต้องมีการทดสอบความเชื่อ จากนั้นท่านก็พูดถึงการเลือกที่รักมักที่ชังในคริสตจักร, อันตรายของลิ้น, การรักโลก, อันตรายของความร่ำรวย, การเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และสุดท้ายคือ คำอธิษฐานที่เกิดผล

ภาพรวมของยากอบ 1: บทแรกของจดหมายฝากฉบับนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ (1) จุดประสงค์ของความทุกข์ยากต่างๆในชีวิตคริสเตียน (2) การทดลองให้กระทำบาปไม่เคยมาจากพระเจ้าเลย, (3) การเตือนสติให้ประพฤติตามพระวจนะจริงๆ และ (4) แก่นแท้ของศาสนาที่แท้จริง

ยก 1:1 ผู้เขียนเริ่มต้นจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยการระบุตัวตนของตน ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า ตามที่ได้กล่าวไปแล้วในบทนำด้านบน ผู้แต่งที่ได้รับการคลใจ ยากอบ น่าจะเป็นน้องชายร่วมมารดาของพระเยซู คำกรีกที่แปลเช่นนั้น (*ยาโคบอส*) จริงๆแล้วเป็นรูปแบบกรีกของชื่อฮีบรู *ยาโคบ* ถึงแม้ว่าผู้เขียนจะเรียกตัวเองว่าเป็น ‘น้องชายของพระเยซู’ ก็ได้ แต่ท่านก็ขอเรียกตัวเองอย่างถ่อมตนว่า “ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า” ดีกว่า

จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึง **พงศ์พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น** คำที่แปลว่า **ที่กระจัดกระจายอยู่** (*เคออส โพรรา*) เป็นคำที่พวกยิวจนถึงทุกวันนี้ใช้เรียกการกระจัดกระจายของตนไปทั่วโลกของคนต่างชาติ จริงแล้วมันแปลว่า ‘ถูกทำให้กระจัดกระจาย’ อย่งไรก็ตาม ในกรณีนี้ยากอบไม่ได้กำลังเขียนถึงพวกยิวโดยทั่วไป แต่จดหมายฝากฉบับนี้จะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้อ่านก็คือ ที่ประชุมของผู้เชื่อทั้งหลาย ซึ่งน่าจะเป็นชาวยิว เพราะเหตุที่เปาโลเป็นอัครสาวกไปยังพวกคนต่างชาติและนำข่าวประเสริฐไปยังทิศตะวันตก อาจเป็นไปได้ว่ายากอบ เช่นเดียวกับเปโตร เป็นอัครสาวกไปยังพวกยิวที่ไปตั้งรกรากอยู่ทางทิศตะวันออกซึ่งเป็นที่ๆจักรวรรดิบาบิโลนเคยตั้งอยู่ เราไม่ควรลืมว่าพวกยิวส่วนน้อยมากๆที่ถูกกวาดต้อนไปยังที่นั่นโดยคนบาบิโลนได้กลับมาในสมัยของเอสราและเนหะมีย์ ที่นั่นยังมีชุมชนชาวยิวอยู่เป็นจำนวน

มากตลอดสมัยศตวรรษที่ยี่สิบ ยกอบคำนั้นมายังคนเหล่านั้นเอง คำที่แปลเช่นนั้น (ไคโร) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ชื่นชมยินดี’ และเป็นสำนวนที่ใช้ทั่วยุโรปในสมัยนั้น

ยก 1:2-3 ยกอบจึงไม่เสียเวลาเลยในการเข้าสู่หัวข้อแรกของการอภิปราย **พี่น้อง** ของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น นี่คือว่า ผู้อ่านของท่านซึ่งเป็นผู้เชื่อกำลังประสบกับความทุกข์ยากอยู่ในการดำเนินชีวิตคริสเตียน คุณเห็นๆ แล้วปัญหาและความทุกข์ยากต่างๆไม่เคยเป็นเรื่องน่าชื่นใจเลย อย่างไรก็ตามยกอบซึ่งมีสติปัญญาของความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณก็แนะนำให้พวกเขายินดีในยามที่เจอกับการทดลองต่างๆ **3** เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร ท่านพูดถึงความเชื่อเป็นครั้งแรกในสิบสองครั้งในจดหมายฝากฉบับนี้ ข้อเท็จจริงก็คือว่า การทดลองคุณความเชื่อของเรานั้นก่อให้เกิดความเพียร คำที่แปลเช่นนั้น (ฮูพอมอน) สื่อความหมายถึง ‘ความทรหดอดทน’, ‘ความหนักแน่น’ และ ‘ความพากเพียร’ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้ความทุกข์ยากต่างๆเกิดขึ้นกับเราเพื่อพัฒนาความพากเพียรฝ่ายวิญญาณ มันเป็นเรื่องหมายที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นเมื่อความทุกข์ยากต่างๆเกิดขึ้นในชีวิตคริสเตียน เราควรชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากเหล่านั้นมากกว่าที่จะท้อใจ ความทุกข์ยากดังกล่าวจะก่อให้เกิดความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณมากยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงยอมให้มีการทดสอบดังกล่าว คำสอนตรงนี้สอดคล้องกับ โรม 5:1-3

ยก 1:4 ท่านจึงแนะนำว่า และจงให้ความเพียรนั้นกระทำการจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะ**สมบูรณ์ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย** ในฐานะคนของพระเจ้า เราถูกกำชับ (คำว่า **ให้** (เอะโค) เป็นคำสั่ง) ให้ยอมให้ความเพียรเติบโตเต็มที่ผ่านทาง การถูกทดสอบ มิฉะนั้นเราก็ต้องยอมแพ้ เป้าหมายก็คือ เพื่อที่เราจะได้ (1) **สมบูรณ์** คำที่แปลเช่นนั้น (เทะและอืออส) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘โตเป็นผู้ใหญ่’ ในกรณีนี้ ความหมายก็คือ การเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ จากนั้นความเพียรนั้นดีเพื่อที่เราจะได้ (2) **ครบถ้วน** คำที่แปลเช่นนั้น (ฮอลอกเลออส) มีความหมายว่า ‘สมบูรณ์พร้อม’ สุดท้าย จุดประสงค์อีกประการของการทดสอบก็คือ (3) เพื่อที่ว่าเราจะ**ได้ไม่ขาดสิ่งใดเลย** ในเรื่องฝ่ายวิญญาณ

ปัญหาย่อมเข้ามาในชีวิตคริสเตียนอยู่แล้ว บางครั้งมันก็เกิดขึ้นเพราะความโง่เขลาของเรา หรือการขาดสติปัญญาของเรา อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงยอมให้ปัญหาเข้ามาในชีวิตของเราบางครั้งก็เพื่อพัฒนาความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของเราและความเพียรในนั้น ดังนั้น เราจึงถูกกำชับให้ชื่นชมยินดีแทนที่จะซึมเศร้าหรือบ่น

ยก 1:5 ยากอบจึงเปลี่ยนไปพูดถึงอีกเรื่องซึ่งเกี่ยวข้องกัน ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงตำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น คำที่แปลว่า ขาด (ละอิว) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า ขาด ในข้อก่อนหน้า อาจเป็นไปได้ว่าสิ่งที่ขาดในข้อ 4 ก็คือ สติปัญญาที่ถูกเอ่ยถึงในที่นี้ หากเป็นเช่นนั้น ก็มีความเชื่อมโยงระหว่างความทุกข์ยากในชีวิตคริสเตียนกับพัฒนาการของสติปัญญาที่เป็นตามทางของพระเจ้า

ผู้เขียนกำชับต่อไปว่าเมื่อเราต้องการสติปัญญา ให้เราขอจากพระเจ้าโดยตรง ดังนั้นการอธิษฐานจึงเป็นพาหนะสำหรับการรับสติปัญญา การอธิษฐานดังกล่าวคือ ความเชื่อที่ออกมาเป็นการกระทำได้ที่จะถูกบรรยายเพิ่มเติมในข้อต่อไป น่าสนใจตรงที่ว่ายากอบกล่าวว่า พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะประทานให้แก่ประชากรของพระองค์โดยเฉพาะในเรื่องของสติปัญญาแน่นอนที่นี้คือการอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระองค์ ดู 1 ยอห์น 5:14 และสุภาษิต 4:5,7 ในกรณีดังกล่าวพระองค์จะทรงประทานให้อย่างเหลือล้น คำที่แปลเช่นนั้น (ฮัพโลส) ในบริบทนี้หมายถึง ‘ไม่หวงไว้’ นอกจากนี้เมื่อเราเข้าหาพระเจ้าเพื่อขอสติปัญญาจากพระองค์ในเรื่องใด พระองค์ก็ไม่ทรงตำหนิ คำที่แปลเช่นนั้น (โอะเนอะอิดิโซ) ในบริบทนี้หมายถึง ‘ปฏิเสธ’ ความหมายตรงตัวก็คือ ‘คุณค่า’, ‘ว่ากล่าว’ หรือ ‘ทำโทษ’ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราเข้าหาพระเจ้าเพื่อทูลขอสติปัญญา พระองค์จะไม่เพียงประทานมันให้แก่เราโดยไม่ทรงหวงเท่านั้น แต่พระองค์จะไม่ทรงติเตียนเราที่ขอเช่นนั้นอีกด้วย นี่เป็นพระสัญญาอันประเสริฐในเรื่องสติปัญญาเมื่อใดก็ตามที่เราต้องการ มันเหมือนกับเราโทรขอแล้วได้เลย

ยก 1:6 อย่างไรก็ตาม ท่านก็ฝากคำเตือนไว้ด้วย แต่งงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าหวั่นไหวเลย คำกำชับก็คือ ให้ขอด้วยความเชื่อและไม่หวั่นไหวเลย คำที่แปลเช่นนั้น (ดีอาครีโน) มีความหมายว่า ‘ความลังเล’ หรือ ‘ความสงสัย’ ความสงสัยเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความเชื่อ ความสงสัยจะระบายแอ่งเก็บน้ำแห่งความเชื่อออกจนเกลี้ยงหากเราปล่อยใให้มันเกิดขึ้น เมื่อเรามีความเชื่อ พระเจ้าก็จะทรงกระทำกิจ แต่ความสงสัยจะทำให้พระเจ้าไม่ฟังคำอธิษฐานของเรา และทำให้คำอธิษฐานของเราขาดฤทธิ์เดช ในทางกลับกัน ความเชื่อก็คือ การเชื่อคำตรัสของพระเจ้า ไม่มีปัญหาใดที่ใหญ่เกินกว่าที่พระเจ้าจะทรงประทานสติปัญญาให้เราแก้ไขมันได้ ความผิดพลาดของเราก็คือ การที่เราคิดว่าปัญหาต่างๆของเรานั้นหนักหนาเกินกว่าที่แม้แต่พระเจ้าจะทรงแก้ไขได้ ด้วยเหตุนี้ ความสงสัยจึงทำให้เราไม่แสวงหาความช่วยเหลือของพระเจ้าตั้งแต่แรก หรือหากเราอธิษฐานขอต่อพระเจ้าจริงๆ ความสงสัยก็ทำให้คำอธิษฐานของเรา ลี้ดวงจรและไปไม่ถึงพระเจ้า

ความสงสัยเปรียบเหมือนกับความไม่มั่นคงของทะเล เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา อีกครั้งที่คำที่แปลว่า หวั่นไหว (ดีอาครีโน) หมายถึง ความสงสัย เมื่อเราสงสัยว่าพระเจ้าจะทรงแก้ไขปัญหาของเราได้ไหมหรือเคลื่อนภูเขาของเราได้ไหม เราก็ตำแดงให้เห็นถึงความไม่มั่นคงฝ่ายวิญญาณของเราเหมือนคลื่นในทะเล น้ำไม่ว่าจะอยู่ในแอ่งใหญ่หรือเล็กก็ถูกลมพัดให้สั่นไหวเป็นประจำอยู่แล้ว คลื่นที่ซัดไปมาในทะเลก็แสดงให้เห็นถึงความไม่มั่นคงของมัน คนที่สงสัยว่าพระเจ้าจะทรงสามารถประทานสติปัญญาเพื่อแก้ปัญหาที่รบกวนพวกเขาได้หรือไม่ก็เป็นเช่นนั้น

ยก 1:7 ยากอบจึงเตือนต่อไปว่า ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย การอธิษฐานในนาที่สุดท้ายซึ่งเจือปนด้วยความสงสัยก็ขาดพลัง คำอธิษฐานเช่นนั้นไม่มีวันทำให้พระเจ้าทรงกระทำกิจอะไรเลย ผู้เขียนอรรถาธิบายสังเกตเห็นว่าพวกคริสเตียนที่อ่อนแอมาขอให้พระเจ้าช่วยเป็นที่พึงสุดท้ายด้วยความคิดที่ว่าถึงอย่างไรพระองค์ก็ทรงช่วยอะไรไม่ได้อยู่แล้ว พระเจ้าจึงทรงทำตามอย่างที่พวกเขาคิดจริงๆ

ยก 1:8 ก่อนที่จะไปพูดถึงเรื่องต่อไป ยากอบปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้โดยกล่าวว่า คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น คำที่แปลว่า สองใจ (ดิฐคอส) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘หวั่นไหว’, ‘ไม่แน่นอน’ หรือ ‘สงสัย’ มันสื่อถึงความสนใจที่แบ่งออกเป็นสองฝักสองฝ่าย นี่หมายถึงคริสเตียน หรือคนที่อ้างตัวว่าเป็นผู้เชื่อ แต่ขณะเดียวกันก็สงสัยว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเขาจากปัญหาที่เขาเผชิญอยู่ได้หรือไม่ คำที่แปลว่า **ไม่มั่นคง** (อาคาทาสตาทอส) มีความหมายด้วยว่า ‘ไม่ตกลงปลงใจเด็ดขาด’ ความหมายก็คือ ‘การขาดรากฐานที่มั่นคง’ จริงๆแล้วเรามีรากฐานที่มั่นคงแล้วในพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระศิลาของเรา อย่างไรก็ตามความสงสัยสามารถทำให้เราหลงไปจากรากฐานนั้นสู่คลื่นที่ฟุ้งเฟ้อแห่งความคลอนแคลนฝ่ายวิญญาณได้ トラバドที่เราปล่อยให้ตัวเองถูกซัดไปมาด้วยคลื่นแห่งความสงสัย ความช่วยเหลือจากพระเจ้าก็จะยังไม่มีมาให้เห็น

ยก 1:9-11 น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงเปลี่ยนไปพูดถึงอีกเรื่องซึ่งเกี่ยวข้องกัน ตลอดทุกยุคสมัย มีคริสเตียนที่ยากจนในทางวัตถุอยู่เสมอ ยากอบจึงเตือนสติว่า **พี่น้องที่ต่ำต้อยชื่นชมยินดีในการที่ทรงเจ็ดชูเขา** หนึ่งในความทุกข์ยากของชีวิตก็คือ ความยากลำบากที่เกิดจากการเป็นคนยากจน นี่น่าจะหมายถึงสิ่งที่ยากอบเรียกว่า “พี่น้องที่ต่ำต้อย” อย่างไรก็ตามผู้เขียนท่านนี้ก็หนุนใจคนที่เป็นอย่างนั้นให้ชื่นชมยินดีในการที่ทรงเจ็ดชูเขา คำที่แปลเช่นนั้น (ฮูพซอส) มีความหมายว่า การมี ‘ยศตำแหน่งสูง’ ถึงแม้ว่าเราอาจมีฐานะต่ำต้อยในทางการเงินในสายตาของชาวโลก แต่ความจริงก็คือว่าจริงๆแล้วเรามียศตำแหน่งสูงในพระคริสต์ เราจะยังไม่ได้ยศตำแหน่งนั้นโดยสมบูรณ์จนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมา แต่ถึงอย่างไรแล้วมันก็จะเป็นอย่างนั้นจริงๆ

ในทางกลับกันยากอบกล่าวต่อไปว่า **10 และคนมั่งมีก็จงชื่นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง** เพราะว่าเขาจะต้องล่องลับไปดุจดอกหญ้า ทั้งในตอนนั้นและตอนนี้มีพี่น้องหลายคนในคริสตจักรต่างๆที่มีฐานะมั่งคั่ง ยากอบแนะนำให้พวกเขาชื่นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง ความมั่งมีเป็นสิ่งที่เปราะบางจริงๆ เหตุการณ์ที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนสามารถทำลายความมั่งคั่งของคนๆหนึ่งได้เพียงชั่วข้ามคืน หากและเมื่อมันเกิดขึ้น ท่านก็ขอให้ผู้อ่านที่มั่งมีชื่นชมยินดี ยากอบจึงวกกลับ

ไปจุดที่ท่านได้เริ่มไว้ในการที่ท่านขอพี่น้องของท่านว่า “เมื่อท่านตกอยู่ในการทดลองต่างๆ ก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น” การทดสอบบางอย่างในชีวิตอาจมาในรูปแบบของความพลิกผันทางการเงิน อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงสามารถเลี้ยงดูเราได้และอาจถึงกับยอมให้มันเกิดขึ้นเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ดังนั้น ไม่ว่าคนๆ หนึ่งจะยากจนหรือร่ำรวย จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าและวางใจพระองค์ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

ยากอบใช้ภาพประกอบจากธรรมชาติเกี่ยวกับความมั่งคั่ง “เพราะว่าเขาจะต้องล่องลับไปดุจดอกหญ้า” เงินซึ่งให้ความรู้สึกลอกๆ ว่าเป็นสิ่งสำคัญถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับดอกหญ้า มันปรากฏอยู่เพียงชั่วคราว จากนั้นมันก็ล่องลับไป 11 เพราะทันทีที่ตะวันขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้า มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเลื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย ผู้อ่านที่เป็นชาวตะวันออกกลางคุ้นเคยดีกับอำนาจของดวงอาทิตย์ เมื่อฤดูร้อนใกล้เข้ามา ดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันก็มักแผดเผาจนดอกไม้แห่งฤดูใบไม้ผลิเหี่ยวแห้งไป ความงามของดอกไม้ก็จางหายและความเบ่งบานของมันก็สูญสิ้นไป คนร่ำรวยก็จะประสบกับชะตากรรมเดียวกัน หากพวกเขาไม่สูญเสียความมั่งคั่งของตนไป พวกเขา ก็จะสูญเสียสุขภาพและความกระชุ่มกระชวยเมื่อพวกเขามีอายุมากขึ้น ชุมชนคนเกษียณต่างๆ สมัยนี้เต็มไปด้วยคนที่มีฐานะดีซึ่งเป็นดอกไม้ที่เหี่ยวแห้งไปจากความเบ่งบานที่พวกเขาเคยมี

ประเด็นสำคัญตรงนี้ก็คือนั่นก็คือว่า คริสเตียนที่ยากจนควรชื่นชมยินดีในพระเจ้าและการที่พวกเขาจะได้รับการยกชูขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา คริสเตียนทั้งหลายที่ร่ำรวยควรมีใจจดจ่อที่องค์พระผู้เป็นเจ้าและชื่นชมยินดีในพระองค์ ความมั่งคั่งบนโลกนี้ของพวกเขาเป็นสิ่งที่ไม่จริงอยู่แล้ว

ยก 1:12 ไม่ว่าจะยังไง ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์ พระพรจึงถูกสัญญาแก่คนเหล่านั้นที่สู้ทนช่วงเวลาแห่งการทดสอบ

คำที่แปลว่า การทดลอง (*เพะอิราสมอส*) ในบริบทนี้หมายถึง การ ‘ถูกทดลองใจ’ หรือ ‘ถูกทดสอบ’ ที่น่าสนใจอีกคือคำที่แปลว่า **สู้ทน** (*ฮูพอเมะ โน*) มันเป็นคำกริยาของคำที่แปลว่า **ความเพียร** (*ฮูพอมอเน*) ในข้อ 3 และ 4 ยกอบได้วันมาครบรอบแล้ว ท่านเริ่ม โดยการกำชับผู้อ่านของท่านให้ชื่นชมยินดีในการทดสอบต่างๆ คราวนี้ท่านกล่าวถึงพระพรของการสู้ทนการทดสอบดังกล่าว คำที่แปลว่า **ทนได้แล้ว** (*คอกิมอส*) ในบริบทนี้หมายถึง การ ‘ถูกทดสอบแล้ว’

ในบริบทดังกล่าวสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ก็คือ “มงกุฎแห่งชีวิต” สำหรับการสู้ทนช่วงเวลาแห่งการทดสอบต่างๆ ในชีวิตคริสเตียน นี่อาจเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ท่านกำลังพูดถึงในเรื่องที่ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยชื่นชมยินดี เมื่อคริสเตียนเผชิญกับความทุกข์ยากต่างๆ ในชีวิต และพากเพียรอย่างอดทนในความทุกข์ยากนั้นๆ พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะประทานมงกุฎแห่งชีวิตให้ คำที่แปลเช่นนั้น (*สตะพานอส*) หมายถึง พวงมาลัยสวมศีรษะของผู้ชนะที่ถูกมอบให้ในการแข่งขันกีฬาของชาวกรีก เปาโลพูดถึงการประทานบำเหน็จแบบเดียวกันนี้ใน 1 โครินธ์ 9:25 นี่น่าจะเป็นหนึ่งในมงกุฎหลายอันซึ่งจะถูกประทานให้ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ดู 2 โครินธ์ 5:10

ยกอบกล่าวต่อไปว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงประทานมงกุฎนี้ให้แก่ “คนทั้งหลายที่รักพระองค์” นี่สื่อชัดเจนว่าความรักที่มีต่อพระคริสต์เป็นแรงจูงใจหลักที่ช่วยให้ผู้คนของพระเจ้าสัตย์ซื่อต่อไปในช่วงเวลาแห่งการทดสอบ ในวิวรณ์ 2:10 พระเยซูคริสต์เองก็ทรงสัญญาว่าจะประทานมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่ผู้ที่มีความสัตย์ซื่อในยามที่ถูกข่มเหง

ยก 1:13 คราวนี้ยกอบเปลี่ยนไปพูดถึงอีกแง่มุมหนึ่งของการทดลอง นั่นคือ การล่อลวงให้กระทำผิด ท่านจึงเตือนว่า **เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้ผู้นั้นพูดว่า "พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง"** เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย คำที่แปลว่า **ล่อลวง** (*เพะอิรา โซ*) เป็นคำกริยาของคำที่แปลว่า **การทดลอง** ในข้อ 12 (*เพะอิราสมอส*) ในที่นี้คำนี้ถูกใช้ในแง่ลบ นั่นคือ การล่อลวงให้กระทำบาป ยกอบจึงเตือนให้ระวังการกล่าวหาว่าการทดลองดังกล่าวมาจากพระเจ้า ท่านจึงนำเสนอความจริงสองประการ (1) พระเจ้าไม่ทรงถูกทดลองให้กระทำชั่ว เราเห็นถึงความบริสุทธิ์อันไร้ขีด

จำกัดของพระเจ้า นอกจากนี้ (2) เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์จึงไม่เคยและจะไม่มีวันทดลองให้ผู้อื่นกระทำความผิดเด็ดขาด การกล่าวคำหิมนประมาทอย่างโง่ๆดังกล่าว (คือ กล่าวหาว่าพระเจ้าทรงทดลองให้กระทำความผิด) จึงไม่สอดคล้องกับลักษณะประจำตัวของพระเจ้า

ยก 1:14-15 **แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหาของตนเองชักนำไปให้กระทำความผิด**
แล้วตัวก็กระทำตาม คำที่แปลว่า ชักนำ (*เฮ็กเซิล โค*) มีความหมายว่า ‘ถูกล่อออกไปข้างหน้า’ เหมือนกับปลาที่ถูกล่อให้กินเหยื่อที่ตะขอ มนุษย์ถูกล่อให้ติดกับโดยตัณหาของตัวเอง มันเป็นเรื่องที่ติดตัวเรามาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าบางครั้งพญามารถูกเอ่ยถึงว่าเป็นผู้ทดลอง แต่ในที่นี้ยากอบก็โทษอย่างยุติธรรมว่าเป็นความผิดของตัณหาของมนุษย์เอง คำที่แปลเช่นนั้น (*อะพิฐูเมีย*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความปรารถนาต่างๆ’ ไม่ว่าจะมึลักษณะเฉพาะตัวแบบใดก็ตาม ที่น่าสนใจคือ คำที่แปลว่า กระทำตาม (*อะละอะไอ*) มันมีความหมายตรงตัวว่า ‘ใช้เหยื่อล่อ’ หรือ ‘จับโดยใช้เหยื่อล่อ’ ความหมายหลักก็คือว่า เราถูกล่อให้ติดกับโดยตัณหาของเราเองและถูกจับเหมือนปลาที่หลงกินเหยื่อล่อ ความผิดจึงอยู่ที่ตัวเราเอง พระเจ้าไม่ได้มีส่วนล่อลวงเราเลย เราอ้างไม่ได้ด้วยว่า ‘พญามารบังคับให้ฉันทำ’ การทดลองต่างๆเกิดมาจากภายในตัวเรา พญามารอาจฉวยโอกาสจากข้อเท็จจริงดังกล่าวซึ่งมันก็ทำแบบนั้นบ่อยๆ แต่การทดลองมีป้อเกิดมาจากความปรารถนาต่างๆที่ไม่บริสุทธิ์ภายในตัวเรา

จากนั้นยากอบเปลี่ยนไปใช้ภาพเปรียบเทียบของการปฏิสนธิและการให้กำเนิดบุตร (ความบาปในเรื่องเพศก็เป็นตัณหาแบบหนึ่ง) 15 **ครั้งตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย** เช่นเดียวกับที่การมีเพศสัมพันธ์อาจก่อให้เกิดการปฏิสนธิซึ่งนำไปสู่การให้กำเนิดบุตร ตัณหาก็ก่อให้เกิดความบาปเช่นกัน ถึงแม้ว่านี่เป็นภาพประกอบเกี่ยวกับการปฏิสนธิและการให้กำเนิดบุตร แต่การประยุกต์ใช้ก็ไม่ใช่แค่เรื่องความบาปทางเพศเท่านั้น ประเด็นสำคัญก็คือว่า ตัณหาจะก่อตัวขึ้นภายในซึ่งนำไปสู่ความบาปไม่ว่าจะเป็นความบาปแบบใดก็ตาม อย่างไรก็ตาม ความจริงอันน่าขมขื่นก็คือว่า ความบาปที่ถูกปฏิสนธิขึ้นมาสุดท้ายแล้วก็นำไปสู่ความตาย ในสวนเอเดน เอวาไม่ได้เชื่อพระเจ้าจริงๆเมื่อพระองค์ทรงเตือนนางว่า ในวันใดที่เจ้ากินผลไม้ นั่น “เจ้าจะต้องตายเป็นแน่” (ปฐมกาล 2:17) ความไม่เชื่อฟังของนางนำไปสู่

ความตายฝ่ายวิญญาณทันทีซึ่งในที่สุดแล้วก็นำมาซึ่งความตายฝ่ายร่างกาย ดังนั้น วิถีแห่งความบาปจึงถูกบรรยายว่าเป็นเหมือนการให้กำเนิดบุตร ความปรารถนาอันเปี่ยมด้วยบาปคือการปฏิสนธิ การกระทำบาปคือการให้กำเนิดบุตร ความตายฝ่ายวิญญาณชั่ววันจันทร์จึงเป็นผลลัพธ์ในท้ายที่สุด

ยก 1:16 **ในบริบทดังกล่าว** ยากอบเตือนว่า **พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า** อย่าหลงผิดเลย คำที่แปลว่า **หลงผิด (พลาเนาโอ)** มีความหมายว่า ‘ถูกหลอกลวง’ ท่านจึงเตือนพี่น้องที่รักของท่านให้ระวังการหลอกลวงดังกล่าว (1) ที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งที่มาของการทดลอง และ (2) ทรงเป็นที่มาของความบาปเองด้วย

ยก 1:17 **ผู้เขียนที่ได้รับการคลายท่านนี้** เปลี่ยนไปพูดถึงหัวข้อใหม่ซึ่งแตกต่างจากเรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว แทนที่พระเจ้าจะทรงเป็นแหล่งที่มาของการทดลอง ในทางตรงกันข้ามของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง

คำเทศนาอันเปี่ยมด้วยคำสอนนี้ถูกสรุปย่อในข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ข้อเดียว พระเจ้าทรงถูกนำเสนอว่าเป็นแหล่งที่มาแห่งของประทานต่างๆ แก่มนุษยชาติ ความจริงก็คือ ของประทานอันดีและเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน (คือ มาจากพระองค์) นี่สื่อชัดเจนถึงพระคุณของพระองค์ในการที่ทรงประทานของประทานต่างๆ แก่มนุษยชาติ นอกจากนี้ของประทานของพระองค์ก็ทั้งดีและเลิศ คำที่แปลว่า **ดี (อากาธอส)** บ่งบอกถึง ประโยชน์อันดีงามสูงสุดในทางศีลธรรม คำที่แปลว่า **เลิศ (เทะและอืออส)** มีความหมายด้วยว่า ‘ไม่ขาดสิ่งใดเลย’ สิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้ นั้นประเสริฐสุดแล้ว มันสมบูรณ์แบบและไม่ขาดสิ่งใดเลย ความดีของพระองค์ถูกสำแดงให้เห็นในการที่พระองค์ทรงประทานของประทานอันดีงามของพระองค์แก่มนุษยชาติอย่างเหลือล้นและอุดม

ยากอบกล่าวต่อไปโดยบรรยายถึงพระเจ้าว่าทรงเป็น “พระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงออันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” พระเจ้าทรงเป็นความสว่างและเป็นที่มาของความสว่าง พระองค์จึงทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความสว่างทั้งปวง ยอห์นเขียนไว้ว่า “และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย” (1 ยอห์น 1:5) นอกจากนี้ในพระเจ้าไม่มีการแปรปรวนด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (พาราลลาเก) มีความหมายว่า ‘การเปลี่ยนแปลง’ หรือ ‘ความผันแปร’ เราเห็นถึงความไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมเสมอ ความจริงของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระวาระของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ยากอบใช้ภาพประกอบเพิ่มเติมของเงาที่เคลื่อนไหว สำหรับพระเจ้าแล้วไม่มีการรวนเรไปมา พระองค์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ดู สดุดี 90:2 และมาลาคีย์ 3:6 ในทางกลับกันพระเจ้าทรงเป็นผู้อุปถัมภ์เราอย่างมากของประทานต่างๆของพระองค์ล้วนดีและสมบูรณ์แบบ นอกจากนี้พระองค์ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง

ยอห์น 1:18 ยอห์นกล่าวต่อไปถึงความจริงอีกเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน **พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวาระแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์** ความดีงามของพระเจ้าถูกพบอีกในการที่พระองค์ทรงประทานการบังเกิดฝ่ายวิญญาณผ่านทางพระวาระของพระเจ้า คำที่แปลว่า **ให้..บังเกิด (ฮาพอกูอะ โอ)** หมายถึง ‘การให้กำเนิด’ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงที่ว่าการบังเกิดนี้เป็นมาโดย “พระวาระแห่งความจริง” ก็ชี้ชัดว่านี่เป็นการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ ท่านกำลังหมายถึงการบังเกิดใหม่ ดู 1 เปโตร 1:23 การสร้างใหม่ฝ่ายวิญญาณส่วนหนึ่งเกิดขึ้นได้โดยทางพระวาระของพระเจ้า

วลีสุดท้าย **เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น** อาจแปลใหม่ได้ว่า ‘เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นส่วนหนึ่งของผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น’ ยากอบอาจกำลังหมายถึงคนรุ่นแรกที่มีความเชื่อแบบคริสเตียน จริงๆแล้วพวกเขาเป็นผลแรกของกลุ่มผู้เชื่อที่จะทวีจำนวนเพิ่มขึ้นมาตลอดทุกยุคสมัย ผลแรกเป็นแนวคิดที่พวกยิวคุ้นเคยดี มันเป็นส่วนแรกของผลการเก็บเกี่ยวที่สงวนไว้สำหรับพระเจ้า ดู อพยพ 23:19, 34:36 ฯลฯ

ยก 1:19 เพราะข้อเท็จจริงที่ว่า (1) การลองดูความเชื่อของเราก่อให้เกิดความอดทนและ (2) พระเจ้าไม่ทรงทดลองใครให้กระทำความบาป และ (3) ของประทานที่ดีทุกอย่างมาจากเบื้องบน ยากอบจึงให้คำแนะนำว่า **ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง** **ข้าในการพูด** **ข้าในการโกรธ** มีสติปัญญาในคำแนะนำนี้ ปัญหามากมายในชีวิตคงไม่เกิดขึ้นหากผู้คนของพระเจ้านำคำแนะนำต่างๆนี้ไปปฏิบัติโดยทั่วกัน ยากอบกำลังพูดถึงเรื่องของอารมณ์โกรธและการควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ซึ่งท่านจะพูดถึงอีกทีในบทนี้

ยก 1:20 ความคิดที่สอดคล้องกันอยู่ตรงนี้ **เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่** **กระทำให้เกิดความชอบธรรมอย่างพระเจ้า** คำที่แปลว่า **กระทำให้เกิด** (*คาเตระกาซอไม*) มีความหมายว่า ‘ทำให้สำเร็จ’ หรือ ‘บรรลุ’ มีสิ่งที่เรียกกันว่าความโกรธอันชอบธรรม อย่างไรก็ตาม พวกเรามักไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับความโกรธประเภทนี้ ในทางกลับกันความโกรธส่วนใหญ่ของเราเกิดมาจากเนื้อหนังและเป็นการงานของเนื้อหนัง ความโกรธของมนุษย์ไม่ค่อยทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จแต่อย่างใด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า ความโกรธที่ถูกแสดงออกมาไม่ค่อยเป็นสิ่งที่ชอบธรรมเลย

ยก 1:21 ยากอบจึงมาถึงข้อสรุปตามหลักเหตุผลอีกประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ **เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาดดิน** คำที่แปลว่า **การโสโครก** (*รูพาเรีย*) มีความหมายด้วยว่า ‘การทำให้มลทิน’ และนี่ย่อมหมายถึงความโกรธของมนุษย์ซึ่งถูกพูดถึงไปแล้วด้านบน การควบคุมอารมณ์โกรธไม่อยู่มักนำไปสู่ความบาป วลี “การชั่วร้ายอันดาดดิน” มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความบริบูรณ์ของความประสงค์ร้าย’ (หรือ การคิดร้าย) นี่เป็นอีกครั้งที่ยากอบพูดถึงสิ่งที่ปัญหาในตัวผู้อ่านของท่านอย่างชัดเจน นั่นคือ การมีอารมณ์เสียง่าย ควบคุมอารมณ์โกรธไม่อยู่ และการคิดร้าย ท่านกำชับพวกเขา (และเราด้วย) ให้ถอดทิ้งการดังกล่าวเสีย

ท่านกลับกำชับเราว่า **และจงน้อมใจรับพระวณะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น** ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้ คำที่แปลว่า **น้อมใจ** (*พราอุเทส*) มีความหมายว่า การ

มีวินัยในด้านอารมณ์ มันก่อให้เกิดการรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง ดังนั้นเราจึงถูกกำชับให้รับ “พระวณะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น” ด้วยท่าทีดังกล่าว คำที่แปลว่า **ถูกปลุกฝังไว้แล้ว** (*เฮมพูทอส*) มีความหมายว่า ‘ฝังไว้ข้างใน’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยากอบหนุนใจผู้อ่านของท่านให้รับพระวณะของพระเจ้าและฝังมันไว้ในใจของพวกเขา นอกจากนี้พระวณะดังกล่าว “สามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้” ด้วย

ยก 1:22 ในส่วนของพระวณะที่ถูกปลุกฝังไว้แล้วนั้น ยากอบเริ่มพูดถึงประเด็นที่สำคัญกว่า แต่ท่านทั้งหลายจะเป็นคนที่ประพฤติตามพระวณะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง อีกเดี๋ยวท่านจะขยายความเกี่ยวกับเรื่องนี้มากขึ้น อย่างไรก็ตามหน้าที่ของเรานั้นก็เรียบง่ายพอๆกับที่มันลึกซึ้ง พระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ประพฤติตามพระวณะของพระองค์และไม่ใช่แค่ฝังมันเท่านั้น การฟังเป็นเพียงช่องทางที่นำไปสู่การประพฤติตามพระวณะนั้นซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญกว่า การเป็นแต่เพียงผู้ฟังก็เท่ากับเป็นการล่อลวงตัวเอง คำที่แปลเช่นนั้น (*พาราลอกิซอ ไม*) มีความหมายด้วยว่า ‘หลอกลวง’ มีคริสเตียนมากมายขนาดไหนในปัจจุบันที่มานั่งฟังคำเทศนา กลับบ้านไปและไม่เคยทำตามคำเทศนาเลย พวกเขาอาจคิดว่าตัวเองเป็นคริสเตียนที่ดี อย่างไรก็ตามยากอบบอกว่าพวกเขาหลอกตัวเอง ตามที่จะถูกพูดถึงในข้อ 26 สิ่งที่ถูกปิดบังอยู่ก็คือ การควบคุมอารมณ์ไม่อยู่และปากพล่อยๆ เห็นได้ชัดว่าเป็นบริบทที่ยากอบกำชับให้ผู้อ่านของท่านเป็นคนที่ประพฤติตามพระวณะนั้น บริบทที่มาก่อนหน้า (ข้อ 19-21) ก็พูดถึงเรื่องเดียวกัน

ยก 1:23-24 ในทำนองเดียวกันยากอบกล่าวต่อไปว่า **เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวณะ และไม่ประพฤติตาม** ผู้นั้นก็เหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา ท่านเปรียบคนที่ได้ยินพระวณะแต่ก็ไม่สนใจมั่นว่าเป็นเหมือนคนที่ตื่นนอนในตอนเช้าและส่องกระจก คำที่แปลว่า กระจกเงา (*อะซอพตรอน*) หมายถึงกระจกของคนสมัยโบราณซึ่งปกติแล้วเป็นแก้วหรือโลหะที่ขัดจนเงา

24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร ภาพเปรียบนี้ไม่มีอะไรซับซ้อน เราส่องดูตัวเองในกระจกในตอนเช้าจากนั้นเราก็ไปทำกิจธุระประจำวันของเราต่อไป คนเรามักไม่ค่อยนึกย้อนกลับไปว่าเมื่อเช้าหน้าตาเป็นอย่างไร พวกเขาหัวแต่ยุ่งกับกิจวัตรประจำวันและลืมไปว่าหน้าตาเป็นอย่างไร คนที่แค่ฟังพระวอนะและไม่รับมันปลุกฝังไว้ในใจจนถึงขั้นประพฤติตามก็เป็นเช่นนั้น จนกว่าเขาจะประพฤติตาม มันก็เป็นเหมือนกับเมล็ดพืชที่วางอยู่บนพื้นดินเท่านั้น เมื่อใดที่มันถูกปลุกฝังไว้มันก็จะเริ่มทำงาน บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือ การนำพระวอนะของพระเจ้าไปปฏิบัติในชีวิตของเรา พระเยซูทรงกำชับในพระมหาบัญชาให้สอนเขา “ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้” พระเยซูว่าทรงกำชับโยชูวาให้ใคร่ครวญในพระวอนะของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อที่เขาจะได้ “ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ในวันทุกประการ” การเน้นย้ำทั่วพระวอนะของพระเจ้าก็คือการกระทำตามพระวอนะนั้น การได้ยินเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น แน่นอนที่มันไม่ใช่จุดจบ

ยอ 1:25 ยากอบจึงสังเกตว่า ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นคนประพฤติตาม คนนั้นจะได้ความสุขในการของตน

ความจริงอันยิ่งใหญ่อยู่ตรงนี้แล้ว ยากอบบรรยายถึงผู้ที่ (1) พิจารณาดูในพระวอนะของพระเจ้า คำที่แปลเช่นนั้น (*พาราคุพ โด*) มีความหมายว่า ‘หยุดพัก, ก้มดู และตรวจตราอย่างใกล้ชิด’ มันสื่อถึงการศึกษาอย่างตั้งใจและ/หรือการซึมซับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ท่านบรรยายถึงเขาว่า (2) ดำรงอยู่ในพระวอนะนั้น คำที่แปลเช่นนั้น (*พาราเมะ โน*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ตั้งมั่นคงอยู่ในพระวอนะของพระเจ้า นี่เป็นยิ่งกว่าการซึมซับแบบสบายๆหรือความรู้แบบผ่านๆ ยากอบพูดถึงคนที่ใช้เวลาในการศึกษาพระวอนะและทำเช่นนั้นต่อไป คนนี้จึงเป็นคนที่กลายเป็น (3) “คนประพฤติตาม” คนเหล่านั้นที่จะซึมซับพระวอนะของพระเจ้าอย่างตั้งใจในระยะยาวจะพัฒนาจนกลายเป็นผู้ที่กระทำงานของพระเจ้าจริงๆ

ผลลัพธ์ก็คือว่า (4) “คนนั้นจะได้ความสุขในการของตน” พระเจ้าจะทรงอวยพรการที่คนแบบนั้นกระทำ ดังนั้นจึงมีสูตรง่ายๆแต่ลึกซึ้งเพื่อที่พระเจ้าจะทรงอวยพรกิจการของเรา มันคือการซึมซับพระวาระของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องจนถึงจุดที่เราประพฤติตามพระวาระนั้น นอกจากนี้มันยังนำไปสู่การทำงานของพระเจ้าให้สำเร็จด้วยในเวลาเดียวกัน ผลลัพธ์ก็คือพระพรของพระเจ้า คำสอนตรงนี้สอดคล้องกับความจริงในสดุดี 1:2-3 และโยชูวา 1:8 การศึกษาพระวาระของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องจนถึงจุดที่เราประพฤติตามมันจริง ๆ นำไปสู่พระพร (การทำให้เจริญ) ของพระเจ้าต่อสิ่งที่เรากระทำ

ยากอบแนะนำให้เรารู้จักคำเรียกพระวาระของพระเจ้าซึ่งเป็นเอกลักษณ์ ท่านเรียกมันว่า “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ” ท่านจะเอ่ยถึงมันอีกใน 2:12 คูณๆ อาจดูเหมือนมีความขัดแย้งกันในเรื่องของความหมาย แน่แน่นอนที่พระวาระของพระเจ้าดีเลิศ คำที่แปลเช่นนั้น (*เดอะเลออี ออส*) ไม่เพียงหมายถึงความสมบูรณ์แบบเท่านั้น แต่หมายถึงความครบบริบูรณ์ด้วย พระวาระของพระเจ้าเป็นทั้งสองอย่าง ถึงแม้ว่ามันมีพระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ แต่มันก็เป็นแหล่งที่มาของเสรีภาพด้วย ข่าวประเสริฐปลดปล่อยมนุษย์ให้เป็นอิสระจากความบาปของพวกเขา อำนาจของบาปและบทลงโทษของบาปด้วย อย่างไรก็ตามมันมีพระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในพระคัมภีร์เดิม มีพระราชบัญญัติของพระเจ้าในทางจรรยาบรรณและศีลธรรมอยู่ในพระราชบัญญัติของโมเสส ส่วนในพระคัมภีร์ใหม่มีพระราชบัญญัติของพระคริสต์อยู่ พระราชบัญญัติของพระคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นมีความสมบูรณ์แบบและปลดปล่อยให้เป็นไท

ยก 1:26 หลังจากได้พูดถึงเรื่องที่ส่งไปแล้ว ยากอบก็กลับมาพูดถึงเรื่องทั่วไปในการดำเนินชีวิตของคริสเตียนแต่ละวันบ้าง ท่านจึงเขียนว่า ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่า **เคร่งครัดในความเชื่อ และมีได้เหนียวรั้งล้นของตนไว้ แต่ล่อลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์**

น่าสนใจคือคำที่แปลว่า **เคร่งครัดในความเชื่อ** (*เชเรสคอส*) มันหมายถึงคนที่อย่างน้อยก็นมัสการพระเจ้าแต่เพียงภายนอก มันสะท้อนให้เห็นถึงความเลื่อมใสศรัทธาแบบภายนอก

อย่างไรก็ตามสำหรับคนเช่นนั้น หากอบเตือนว่าหากเขาเห็นยวรั้งลื่นของตนไว้ไม่ได้ “การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์” มีการใช้คำที่แตกต่างไปเล็กน้อยสำหรับคำที่แปลว่า การเคร่งครัดในความเชื่อ (ชรอสเคเฮีย) นี่หมายถึงการนั้สการหรือพิธีกรรมแบบภายนอก หากอบย้อนกลับมาพูดถึงคำเตือนในเรื่องการควบคุมอารมณ์โกรธไม่อยู่ มันย่อมแสดงออกมาในรูปของการไม่เห็นยวรั้งลื่นของตน คนๆหนึ่งอาจอ้างตัวว่าเป็นคนที่น่าเลื่อมใสและเคร่งศาสนา อย่างไรก็ตาม ลื่นที่ไม่ถูกเห็นยวรั้งไว้ก็เป็นข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนแล้วถึงสิ่งที่ตรงกันข้าม ‘การเคร่งครัดในความเชื่อ’ ดังกล่าวก็ไร้ประโยชน์ ความหมายของคำๆนี้คือ ‘ไม่มีประโยชน์’ และ ‘ปราศจากความจริง’

นอกจากนี้หากอบกล่าวว่าจริงๆแล้วคนแบบนั้นก็ “ล่อลวงใจของตนเอง” คำที่แปลว่า ล่อลวง (ฮาปาตาโอ) ถึงแม้ว่าแตกต่างจากคำในข้อ 22 (พาราลอกิซอ ไม) แต่ก็มีความหมายเหมือนกัน หากอบเวียนมาครบรอบแล้ว คนเหล่านั้นที่ทำตัวเป็นคนเคร่งศาสนาแต่ไม่ยอมเห็นยวรั้งลื่นของตนไม่เพียงหลอกลวงตนเองเท่านั้น แต่ยังไม่เป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะนั้นอย่างเห็นได้ชัดด้วย แน่อนที่คนแบบนั้นไม่ได้ทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จ

ยค 1:27 ในทางตรงกันข้าม การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเย็บเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก

ตามที่หากอบได้กล่าวไว้ การเคร่งครัดในความเชื่อแบบที่บริสุทธิ์และไร้มลทินมีลักษณะสองประการ (1) มันคือการ “การเย็บเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน” คำที่แปลว่า เย็บเยียน (อะพิสเค้พทอ ไม) มีความหมายด้วยว่า ‘ดูแล’ ความหมายที่สำคัญกว่าในบริบทนี้ก็คือการดูแลหรือการให้ความช่วยเหลือที่จำเป็น เห็นได้ชัดว่าคำที่แปลว่า เด็กกำพร้าพ่อ (ออราฟานอส) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ orphan ดังนั้น การเคร่งครัดในความเชื่อแบบแท้จริงก็เชื่อมโยงกับการช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ชัดเจนจริงๆ โดยเฉพาะเมื่อความยากจนของพวกเขาไม่ได้เกิดจากความโง่เขลาของพวกเขาเอง ในสมัยโบราณ ไม่มีองค์กรของรัฐบาลหรือหน่วยงาน

เพื่อสังคมเพื่อช่วยเหลือคนยากไร้แบบที่พบเห็นกันในปัจจุบัน แต่พวกเด็กกำพร้าหรือพวกแม่
ม่ายมักต้องพึ่งตัวเองและมักปราศจากความหวัง ยากอบสั่งให้ดูแลคนเหล่านี้ โดยเฉพาะหาก
พวกเขามีความเกี่ยวข้องกับคริสตจักร

(2) อีกแง่มุมหนึ่งของการเคร่งครัดในความเชื่อแบบที่แท้จริงคือความบริสุทธิ์ของชีวิต
“การรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก” นำสังเกตว่าความสกปรกนั้นเชื่อมโยงกับโลกโดยตรง
นั่นจึงเป็นเหตุว่าทำไมพระวาระของพระเจ้าจึงกำชับอย่างแข็งขันมิให้เราทำตามอย่างชาวโลกนี้
ไม่เป็นมิตรกับโลกและไม่รักโลก โลกจะทำให้ผู้ใดก็ตามที่มาติดต่อกับมันเป็นมลทินไป

*ภาพรวมของยากอบ 2: ผู้เขียนที่ได้รับการคล้อยตามนี้พูดถึงใจความหลักในทางปฏิบัติ
หลายประการเกี่ยวกับการเลือกกรัคนรวและชังคนจน จากนั้นท่านก็เผชิญหน้ากับทัศนคติที่
เยอหยิ่งของสมาชิกบางคนในคริสตจักรยุคต้น โดยกำชับให้พวกเขารักพี่น้องที่ด้อยโอกาสกว่า
ของพวกเขา จากนั้นท่านก็พูดถึงปัญหาเรื่องการเมินเฉยต่อความจำเป็นฝ่ายร่างกายของคนอื่น*

*จากนั้นยากอบก็เปลี่ยนไปพูดถึงหลักการของเรื่องนี้ ความเชื่อที่แท้จริงจะก่อให้เกิด
การกระทำที่ชอบธรรมและเปี่ยมด้วยความกรุณา สิ่งเหล่านี้เป็นผลลัพธ์ที่ต้องมีของความเชื่อแท้
ท่านปิดท้ายเรื่องนี้โดยยกตัวอย่างประกอบหลักการนี้จากชีวิตของอับราฮัมและราหับด้วย*

ยก 2:1 ผู้แต่งท่านนี้เผชิญหน้ากับปัญหาหนึ่งในที่ประชุมของพวกยิวบางแห่ง พี่
น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์ต้องค้ำพระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงส่งราศีนั้น
อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน คำที่แปลว่า การเลือกหน้าคน (พรอโซพอลเทเชีย) หมายถึง
‘ความลำเอียงแบบงี่เงา’ มันหมายถึงการเห็นแก่หน้าคน โดยอิงตามฐานะทางชนชั้นของเขา
มากกว่าที่จะคำนึงถึงอุปนิสัยของเขา ยากอบจึงตำหนิพี่น้องของท่านที่มีทัศนคติแบบแบ่งแยก
เช่นนั้น พวกเขาอ้างว่ามีความเชื่อในพระคริสต์แต่ก็ยังเลือกที่รักมักที่ชังกันในคริสตจักร

ยก 2:2-4 เราต้องไม่ลืมว่ายากอบกำลังเขียนถึงพวกผู้เชื่อชาวยิวที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก เราต้องไม่ลืมว่าพวกผู้เชื่อยุคต้นที่มารวมตัวกันนี้ยังเรียกตัวเองว่าธรรมศาลาอยู่ เช่นเดียวกับในสมัยนี้ พวกยิวมากมายในตอนนั้นมีฐานะดี พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขาในอับราฮัม อย่างไรก็ตาม พระพรที่เห็นได้ชัดดังกล่าวกลับกลายเป็นปัญหาหนึ่งในคริสตจักรยุคต้นบางแห่งของชาวยิว

ยากอบจึงนำเสนอปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้แต่ก็พบเห็นเป็นปกติ เพราะว่ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนหนึ่งหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าชอมซ่อเข้ามาด้วย น่าสนใจคือคำที่แปลว่า **ที่ประชุม** (*ซุนา โกเก*) มันคือคำที่หมายถึง ‘ธรรมศาลา’ เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรของคนยิวที่เชื่อเรื่องพระเมสสิยาห์ทางตะวันออกบางแห่งยังเรียกตัวเองด้วยคำที่พวกเขาคุ้นเคย คือ *ธรรมศาลา* ยากอบจึงยกตัวอย่างสถานการณ์หนึ่งซึ่งมีคนสองคนเข้ามาในที่ประชุมนัสการ คนหนึ่งเป็นคนรวยอย่างเห็นได้ชัดซึ่งประดับกายด้วยเครื่องเพชรและเสื้อผ้าราคาแพง อีกคนก็จนอย่างเห็นได้ชัดโดยแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าเก่าๆสกปรก (คำที่แปลว่า **ชอมซ่อ** (*รูฟารอส*) จริงๆแล้วหมายถึง สกปรก)

เราเห็นได้ชัดถึงการตอบรับที่แตกต่างกันซึ่งมีต่อผู้มาเยือนสองคนนี้ **3** และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า "เชิญท่านนั่งที่นี่ในที่อันดีเถิด" และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า "แกจงยืนอยู่ที่นั่น" หรือ "จงนั่งแทบที่รองเท้าของเราเถิด" คำที่แปลว่า อย่างดี (*ลัมพรอส*) ในบริบทนี้หมายถึง ‘งดงาม’ หรือ ‘ที่มีราคาแพง’ คำที่แปลว่า **สนใจ** (*อะพิบและ โฟ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ให้ความนับถือ’ หรือ ‘มีความเคารพนับถือต่อ’ มันสื่อถึงความลำเอียงด้วยเหตุนี้ยากอบจึงยกตัวอย่างว่าจริงๆแล้วพวกเขาให้ที่นั่งที่ดีที่สุดในบ้านแก่คนที่ร่ำรวย วลีที่พูดถึงคนยากจนที่ต้องนั่งแทบที่วางเท้าก็เป็นภาพเปรียบที่สมัยนี้เทียบได้กับการนั่งแถวหลัง กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันเป็นที่ๆคนชอบนั่งน้อยที่สุด

ยากอบจึงสรุปว่า **4** พวกท่านเองมิได้ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ คำที่แปลว่า **ลำเอียง** (*คิอาคริ โน*) ในบริบทนี้หมายถึงการแบ่งแยกในความหมายที่คำซ้ำ วลีที่ท่าน

กล่าวว่า “ผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่ว” หมายถึง ‘ผู้พิพากษาที่มีเจตนาชั่วร้าย’ ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกเขากำลังนั่งตัดสินคนอื่นด้วยวิธีที่ชั่วร้ายและไม่ยุติธรรม หลักเกณฑ์ในการตัดสินของพวกเขา ก็คือ ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดระหว่างคนทั้งสองในเรื่องของความมั่งคั่งและชนชั้น ยากอบ อายกสถานการณ์แบบสมมตินี้แบบเกินจริงไปหน่อย แต่ประเด็นของท่านก็ยังเหมือนเดิม ไม่ควรมีการแบ่งแยกชนชั้นเกิดขึ้นในคริสตจักรเลย เปาโลกล่าวชัดเจนว่าในพระคริสต์และในคริสตจักรด้วยไม่มีทั้งคนที่เป่าหรือเป็นไท ดู กาลาเทีย 3:28 และ โครินธ์ 3:11

ยก 2:5 ท่านจึงให้คำตัดสินที่ถูกพิจารณามาแล้ว **พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด** พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นทายาทแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ ข้อเท็จจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนของโลกนี้ให้มั่งมีในความเชื่อ อับราฮัม ลินคอล์นเคยกล่าวไว้ว่า ‘พระเจ้าคงรักคนจนแน่ๆเลย เพราะพระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาเยอะเหลือเกิน’ พระเยซูทรงสอนไว้ว่าให้อุบลอดครู่เข้มแข็งกว่าที่คนรวยจะเข้าในอาณาจักรสวรรค์ คนรวยก็รับความรอดได้จริงๆ แต่ผู้คนของพระเจ้ามากมายส่วนใหญ่นั้นเป็นคนที่ฐานะยากจน นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ คนที่ยากจนย่อมเรียนรู้ที่จะวางใจพระเจ้าและดำเนินชีวิตโดยความเชื่อมากกว่าคนที่ร่ำรวยเยอะ คนกลุ่มแรกกลายเป็นทายาทแห่งอาณาจักรนั้น นั่นคือพวกเขาจะมีส่วนแบ่งก้อนโตในมรดกในอาณาจักรนั้นสักวันหนึ่งขณะที่บรรดาผู้เชื่อที่ร่ำรวยจะไม่ได้รับ ในวันนั้นคนสุดท้ายจะกลายเป็นคนต้นและคนต้นจะกลายเป็นคนสุดท้ายจริงๆ มรดกนั้นในสง่าราศีถูกสัญญาแก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์ คุณลิสสุดท้ายของยากอบ 1:12 ในข้อนั้นมีคำทรงสัญญาว่าจะประทานมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์ บริบทตรงนั้นเกี่ยวข้องกับการเพียรพยายามเมื่อเผชิญกับความทุกข์ยากในชีวิตคริสเตียน มันสอดคล้องกับวิวรณ์ 2:10 ในเรื่องของการเป็นคนสัตย์ซื่อจนถึงวันตาย ความเพียรพยายามแบบสัตย์ซื่อดังกล่าวจะนำไปสู่มรดกและบำเหน็จอันบริบูรณ์ในสง่าราศีสักวันหนึ่ง ผู้เชื่อที่ร่ำรวยทุกวันนี้เสี่ยงกับการไม่ได้รับสิ่งนั้นเมื่อถึงวันนั้น

ยก 2:6-7 ยากอบจึงตำหนิผู้อ่านของท่านในเรื่องความใจแคบฝ่ายวิญญาณของพวกเขา แต่ท่านทั้งหลายได้ถูกคนจน คำที่แปลว่า **ดูถูก** (*อาติมาโซ*) หมายถึง ‘การปฏิบัติอย่างไม่ให้เกียรติ’ หรืออย่างเหยียดหยาม การทำเช่นนี้เป็นสิ่งชั่วร้ายตามที่ท่านได้กล่าวไว้แล้วในข้อ 4

จากนั้นท่านก็เตือนความจำพวกเขาว่า **ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล** คนรวยสมัยนั้นปฏิบัติต่อคนที่มีฐานะด้อยกว่าอย่างโหดร้ายทารุณ นอกจากนี้พวกเขายังไม่อาศัยกับการฟ้องร้องคนอื่นเพื่อเรียกเอาเงินที่คนอื่นติดค้างตน นอกจากนี้ยากอบถามว่า **7 ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน** ท่านถามว่า **ไม่ใช่** คนรวยพวกนี้หรือที่พวกเขาพยายามที่จะเอาใจในที่ประชุมนมัสการที่จริงๆ แล้วเป็นคนหมิ่นประมาท มีคนมากมายในคนกลุ่มนี้ที่ได้ชื่อว่าหมิ่นประมาทพระนามของพระคริสต์ ถึงแม้ไม่มีกล่าวไว้ แต่ยากอบก็เหมือนบอกเป็นนัยว่า ทำไมพวกท่านต้องคอยประจบเอาใจคนพวกนี้ด้วย

ยก 2:8 คำแนะนำของท่านไม่ซับซ้อนอะไร ถ้าท่านทั้งหลายกระทำให้สำเร็จตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ แล้ว ท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่ คำที่แปลว่า **แห่งพระมหากษัตริย์** (*บาสิลิกอส*) มาจากคำกรีกที่แปลว่า ‘กษัตริย์’ (*บาสิและออส*) วลีที่พูดถึงพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ของพระคัมภีร์น่าจะหมายถึง ‘บัญญัติที่เป็นจอมกษัตริย์แห่งบัญญัติทั้งหลาย’ เพราะพระเยซูได้ตรัสว่าพระราชบัญญัติและคัมภีร์ของพวกศาสนาดำเนินขึ้นอยู่กับบัญญัติแห่งความรัก (มัทธิว 22:40) จริงแท้ทีเดียวที่คำบัญชาที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตนเอง” เป็นหนึ่งในบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด หากคริสตจักรทุกวันนี้จะปฏิบัติตามหลักการที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้งนี้ เราก็จะประพฤติดีอยู่จริงๆ

เห็นได้ชัดว่าการประยุกต์ใช้หลักการนี้มีไว้เพื่อแก้ไขทัศนคติที่ชอบแบ่งแยกซึ่งมีอยู่ในคริสตจักรหลายแห่งที่ยากอบเขียนถึง การแบ่งแยกเลือกรักคนรวยมากกว่าคนจนสำแดงให้เห็นถึงการขาดซึ่งความรักที่พวกเขาควรมีให้แก่พี่น้องที่ด้อยโอกาสกว่าของพวกเขา

ยก 2:9 ท่านขยายความเพิ่มเติมอีก แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว การมีทัศนคติแบ่งแยกเช่นนั้นจริงๆแล้วก็เป็นความบาป นอกจากนี้พวกเขายังถูกตัดสินโดยพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ว่ามีความผิดด้วย พระราชบัญญัติดังกล่าวมีอยู่ในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ ดู เลวินติ 19:8 และกาลาเทีย 5:14 ไม่ว่าจะยังไงพวกเขาก็มีความผิดอยู่ดี

ยก 2:10 เมื่อพิจารณาถึงบริบทนี้ ยากอบจึงกล่าวว่า เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด เห็นได้ชัดว่ายากอบกำลังเขียนถึงผู้อ่านที่เป็นยิว แต่ประเด็นนี้ก็ใช้ได้กับคนต่างชาติด้วย การฝ่าฝืนพระราชบัญญัติข้อใดก็ตามจะทำให้คนๆนั้นเป็นคนทำผิดพระราชบัญญัติ เขาจึงมีความผิด จบ ในกรณีนี้การละเมิดพระราชบัญญัติก็คือ ทัศนคติที่แบ่งแยกที่ผู้เชื่อชาวยิวบางคนมีในการเลือกรักคนรวยมากกว่าคนจน

ตรงนี้น่าจะมีการดำเนินเรื่องการคิดว่าตนชอบธรรมด้วย คนเหล่านั้นที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติตามความชอบธรรมแต่เพียงภายนอกจริงๆแล้วก็มี ความผิดในฐานะเป็นผู้กระทำผิดพระราชบัญญัติ และมีความผิดเพราะทัศนคติที่ชอบแบ่งแยกของตนด้วย

ยก 2:11 ท่านจึงยกตัวอย่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระราชบัญญัติและผู้ทรงประทานมันด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา' ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า 'อย่าฆ่าคน' แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผัวเมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ ยากอบยกตัวอย่างความบาปสองประการ พระเจ้าผู้ได้ตรัสว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา ก็ตรัสด้วยว่า อย่าฆ่าคน หากคนๆหนึ่งมีความผิดในความบาปอันหนึ่งและไม่ผิดอีกอัน เขาก็มีความผิดโทษฐานละเมิดพระราชบัญญัติอยู่ดี นี่สื่อด้วยว่าการที่พวกเขาทำผิดบัญญัติที่ให้รักเพื่อนบ้านของตนเหมือนรักตัวเองโดยไม่สำคัญว่าเพื่อนบ้านจะมีฐานะอันใด พวกเขาที่มีความผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า จบ! มันเป็นความบาป มันคือการละเมิดทั้งพระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิมและพระราชบัญญัติของพระคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่

ยก 2:12 ยากอบจึงเตือนสติพวกเขาว่า **ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่ จะได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ** สักวันหนึ่งเราจะถูกพิพากษาโดยพระวาระ ของพระเจ้าซึ่งเป็นพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ เราจึงควรดำเนินชีวิตโดยระลึก ถึงเรื่องนี้ไว้เสมอเป็นการดีที่สุด มันควรซึมซับเข้าไปยังที่ๆเราอยู่และในสิ่งที่เราพูดและกระทำ นี่สื่อถึงทัศนคติที่ชอบแบ่งแยกซึ่งถูกพูดถึงไปแล้วด้านบน เราถูกกำชับให้ดำเนินชีวิตโดย ปราศจากใจที่สกปรกดังกล่าวเพราะจริงๆแล้วเราจะถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติแห่งพระ มหากษัตริย์ของพระคัมภีร์ นั่นคือ พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ

ยก 2:13 ยากอบปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ด้วยคำเตือนสุดท้าย **เพราะว่าผู้ที่ไม่แสดง ความเมตตาย่อมจะได้รับการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตาที่ย่อมก่อให้เกิด ความชื่นชมยินดีมากกว่าการพิพากษา** สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้สำแดงความเมตตา พวกเขาจะ หวังว่าจะได้รับความเมตตาในการถูกพิพากษาสักวันหนึ่งไม่ได้เช่นกัน เพราะว่าจดหมายฝาก ฉบับนี้ถูกเขียนถึงผู้เชื่อทั้งหลาย เราจึงทักท้วงได้ว่ายากอบกำลังหมายถึงบัลลังก์พิพากษาของพระ คริสต์

ในทางกลับกัน สำหรับคนเหล่านั้นที่เปี่ยมด้วยความเมตตา ในวันนั้นพวกเขาจะชื่นชม ยินดี เพราะว่าความเมตตาจะชื่นชมยินดีในวันนั้นเหนือการพิพากษา การสำแดงความเมตตาใน ตอนนี้และมีชัยชนะเหนือการพิพากษาด้วยความเมตตาที่บัลลังก์พิพากษาในตอนนั้นย่อมดีกว่าที่ จะให้การพิพากษามีอำนาจเหนือกว่าความเมตตาในตอนนั้น นี่ย้อนกลับมาเรื่องการเมืองการมีใจลำเอียง ในการรักคนรวยมากกว่าคนจนอีกแล้ว จะดีกว่าเยอะหากเราจะสำแดงความเมตตาแก่คนยากจน และได้พบกับพระเมตตาของพระเจ้าในวันนั้น

ยก 2:14 คราวนี้ยากอบเริ่มขยายความเกี่ยวกับหลักการเรื่องความเชื่อที่แท้จริง อย่างละเอียดมากขึ้น มันจะสำแดงตัวออกมาในการกระทำซึ่งเป็นผลลัพธ์ของความเชื่อดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งยากอบกล่าวถึงเรื่อง ‘การเคร่งครัดในความเชื่อที่บริสุทธิ์’ ต่อไป คนที่รอด แล้วจริงๆจะมีทัศนคติที่ชอบธรรมต่อคนเหล่านั้นที่ด้อยโอกาสกว่าเขา ดังนั้นท่านจึงเขียนว่า **พี่**

น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตาม จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ ท่านยกตัวอย่างเหตุการณ์สมมติ คนๆหนึ่งอ้างว่ามีความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้ แต่ชีวิตของเขาไม่ได้สำแดงถึงหลักฐานของความเชื่อดังกล่าวเลย ไม่มีการกระทำที่สอดคล้องกับคำกล่าวแสดงความเชื่อของเขา วลีที่ว่า “ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ” อาจแปลได้ด้วยว่า ‘ความเชื่อได้ช่วยเขาให้รอดแล้วจริงหรือ’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ยากอบสงสัยว่าคนๆนั้นบังเกิดใหม่แล้วจริงๆหรือ เปาโลเขียนว่า “หากผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” คนที่บังเกิดใหม่แล้วจริงๆจะแสดงหลักฐานถึงการบังเกิดใหม่แล้วของตนออกผ่านทาง การกระทำของตน

ยก 2:15-16 ผู้เขียนที่ได้รับการคลุจาท่านนี้ยกตัวอย่างเหตุการณ์สมมติอีก

เหตุการณ์ ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าและขาดแคลนอาหารประจำวัน ยากอบยกตัวอย่างสถานการณ์ที่พี่น้องคริสเตียนชายหรือหญิงคนหนึ่งขัดสนจริงๆ คำที่แปลว่า **เปลือยเปล่า (กุนนอส)** ในบริบทนี้หมายถึง ‘ขาดเครื่องนุ่งห่มที่จำเป็น’ ยิ่งไปกว่านั้นเขายังไม่มีอาหารรับประทานเพียงพอด้วย ในบริบทนั้น **16** และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า **"เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด"** นี่คือนี่ที่ยากอบต้องการจะสื่อ นั่นคือ คำกล่าวยอมรับว่าตนมีความเชื่อแบบเปล่าๆ โดยไม่มีความกรุณาต่อคนเหล่านั้นที่ขัดสนจริงๆเลย ท่านจึงถามว่า **และไม่** **ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า** ความเชื่อที่ว่างเปล่าเช่นนั้นจะมีประโยชน์อะไร ข้อเท็จจริงก็คือ มันไม่ใช่ความเชื่อที่แท้จริง แต่เป็นเพียงแค่เปลือกนอกของความเชื่อเท่านั้น คำที่แปลว่า **ประโยชน์ (ออฟะลอส)** มีความหมายด้วยว่า ‘ข้อดี’ ความเชื่อที่ว่างเปล่าเช่นนั้นไม่มีข้อดีอะไรเลย

ยก 2:17 ยากอบจึงนำเสนอข้อสรุปเบื้องต้นของท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ **ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการประพฤติ ก็ตายโดยลำพังแล้ว** ความเชื่อที่เป็นคำกล่าวอ้างซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอันใดในชีวิตเลยก็ตายเสียแล้ว ความเชื่อที่ช่วยให้รอดซึ่งก่อให้เกิดการบังเกิดใหม่จะนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงในชีวิตและการกระทำ คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วอาจไม่ได้ทำสิ่งที่เขาควรทำเสมอไปและไม่ได้เป็นคนแบบที่เขาควรเป็นเสมอไป แต่หากเขาได้รับ

ความรอดแล้วจริงๆ จะมีความแตกต่าง หากผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว! ชีวิตของเขาจะเปลี่ยนแปลงจากภายในสู่ภายนอก

ยอ 2:18 ดังนั้น ยากอบจึงกล่าวต่อไปว่า แต่คงมีผู้ค้านว่า "ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการประพฤติ" จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการประพฤติให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการประพฤติของข้าพเจ้า ความจริงที่เรียบง่ายก็คือว่า ความเชื่อย่อมแสดงออกเป็นการกระทำ คนที่อ้างว่ามีความเชื่อ (คือ เพื่อที่จะได้รับความรอด) แต่ก็ไม่มีชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลงซึ่งมาพร้อมกับความรอดด้วยก็กำลังหลอกตัวเองอยู่ในทางกลับกันยากอบเสนอว่าความเชื่อ (ที่ช่วยให้ออกได้) ที่แท้จริงจะแสดงการกระทำออกมาเป็นหลักฐานให้เห็น ข้อพิสูจน์จะพิสูจน์ว่าความเชื่อที่แท้จริงหรือไม่

ยอ 2:19 ยากอบจึงเสนอภาพประกอบที่เข้าใจคำเพื่อสนับสนุนประเด็นของท่าน ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ติดอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น คนมากมายออกปากยอมรับว่าตนเชื่อในพระเจ้า แต่สำหรับคนส่วนใหญ่แล้ว 'ความเชื่อ' ของพวกเขาเป็นเพียงเรื่องทางวิชาการเท่านั้น พวกเขามีความเชื่อที่หัวสมอง ความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้านั้นเหมือนกับสิ่งอื่นๆ ที่ถูกเก็บไว้ในความคิดของพวกเขา คนนับไม่ถ้วนเชื่อในพระเจ้าแบบเดียวกับที่พวกเขาเชื่อในอับราฮัม ลินคอล์น ในทั้งสองกรณีพวกเขายอมรับเรื่องการเมืองอยู่จริงตามประวัติศาสตร์ของทั้งพระเจ้าและอับราฮัม ลินคอล์น อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องน่าเศร้าที่มนุษยชาติส่วนใหญ่แล้วมีความเชื่อในพระเจ้าในระดับข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์และวิชาการเท่านั้น

นี่เกือบเป็นคำพูดเสียดสีประชดประชัน นี่เท่ากับยากอบกล่าวว่า 'ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียวหรือ เยี่ยมไปเลย! อย่างไรก็ตาม แม้แต่พวกปีศาจก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น' พญามารและสมุนของมันรู้ว่าพระเจ้าอยู่องค์หนึ่ง พวกมันจึงมีความเชื่อในระดับที่ต่ำที่สุด คือ ความเชื่อแบบวิชาการ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อในระดับนั้นของพวกมันก็ยังถือว่ายิ่งใหญ่กว่าความเชื่อของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้เชื่อ พญามารรู้ด้วยตัวเองและจากประสบการณ์ส่วนตัวของมันว่ามีพระเจ้าอยู่

องค์หนึ่ง มันและพวกปีศาจของมันจึงตัวสั่นเมื่อคิดถึงเรื่องนั้น ขนาดคนที่ออกปากว่าเป็นผู้เชื่อ บางคนก็ยังสามารถทำได้ไม่เท่าพวกมันเลย

ความเห็นของยากอบเกี่ยวกับ “พระเจ้าองค์เดียว” ซึ่งให้เห็นชัดเจนถึงผู้อ่านของท่านที่เป็นยิว ถึงแม้ว่าตามประวัติศาสตร์พวกยิวหลงไปไหวรูปเคารพและพระอื่นๆ แต่พวกเขาก็ได้เรียนรู้บทเรียนอย่างดีแล้วจากการตกไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน แต่ประเด็นก็ยังเหมือนเดิม สำหรับคนพวกนี้หลายคน แม้แต่คนที่อ้างว่ารับเชื่อพระคริสต์แล้วก็ตาม พวกเขามีความเชื่อที่ว่างเปล่าซึ่งไม่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาจนถึงจุดที่ช่วยเหลือผู้อื่นเลย

ยก 2:20 ท่านจึงนำเสนอข้อสรุปของเรื่องนี้ โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจะรู้หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายแล้ว ยากอบไม่ได้กำลังหลบเลี่ยงความจริงพื้นฐานเรื่องการเป็นคนชอบธรรม โดยความเชื่อ ท่านกำลังพูดถึงปัญหาหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในคริสตจักรยุคต้น บางแห่ง มีคนที่อ้างว่ามีความเชื่อในพระคริสต์ซึ่ง (1) ไม่ได้กลับใจรับเชื่อจริงๆ หรือ (2) ยังไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณ ประเด็นสำคัญของท่านก็คือว่าความเชื่อแท้จะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของคนๆ นั้น การออกปากยอมรับว่าเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วและไม่มีความเมตตา กรุณาต่อพี่น้องคนอื่นที่ขัดสนอย่างเห็นได้ชัดก็แสดงให้เห็นว่าคนๆ นั้นมีความเชื่อที่กลวงโบ๋ มันคือความเชื่อแบบที่ตายแล้ว ความเชื่อแบบที่กล่าวอ้างเช่นนั้นไม่เคยถูกสร้างใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย มันเป็นความเชื่อเท็จที่ว่างเปล่าและตายแล้วเหมือนกับรั้งนกค้ำปี

เมื่อเราได้รับความรอดแล้ว เราก็ถูกสร้างในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เราดำเนินในการเหล่านั้น (เอเฟซัส 2:10) พระเยซูตรัสว่า “ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา” (มัทธิว 7:20) คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วจริงๆ อาจไม่ได้ทำทุกสิ่งที่เขาควรกระทำและไม่ได้เป็นคนแบบที่เขาควรจะเป็นทุกกระเบียดนิ้ว แต่หากเขาบังเกิดใหม่แล้วจริงๆ จะมีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตซึ่งจะสำแดงตัวออกมาให้เห็นภายนอก เมื่อพิจารณาถึงเรื่องนี้ยากอบก็กล่าวชัดเจนว่า เรื่องนี้ก็เกี่ยวข้องกับการมีความเมตตา กรุณาต่อพี่น้องคริสเตียนคนอื่นด้วยที่ขัดสนจริงๆ

ยก 2:21 คราวนี้ยากอบยกภาพประกอบหลายเรื่องจากพระคัมภีร์เดิม ซึ่งผู้อ่านที่เป็นยิวของท่านรู้จักดี เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้รับความชอบธรรมโดยการประพฤติไม่ชั่วหรือ การอ่านแบบเผินๆอาจดูเหมือนเสนอว่า ยากอบกำลังสนับสนุนวิธีการเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติดี ในทางกลับกัน ท่านกำลังชี้เหตุการณ์ที่สำคัญเหตุการณ์หนึ่งในชีวิตของอับราฮัมเพื่อสนับสนุนประเด็นที่ท่านได้เสนอไปแล้ว สาระสำคัญที่ท่านต้องการเสนอก็คือว่า ความเชื่อของอับราฮัมถูกรับรองโดยสิ่งที่ท่านได้กระทำ คำที่แปลว่า **ได้รับความชอบธรรม (ดีไคออส)** มีความหมายเพิ่มเติมด้วยว่า ‘แสดงออก’ หรือ ‘มีหลักฐานสนับสนุน’ ภาพประกอบต่างๆนี้ก็คือว่า ความเชื่อของอับราฮัมถูกสนับสนุน (หรือ ถูกแสดงออก) โดยการกระทำของท่าน

ประวัติศาสตร์และลำดับเหตุการณ์ของอับราฮัมและอิสอัคก็สอนอะไรเราเพิ่มเติม ในปฐมกาล 15:6 มีเขียนไว้ว่า “ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” อย่างไรก็ตามเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอิสอัคบนภูเขาโมริยาห์ก็เกิดขึ้นในอีกหลายสิบปีต่อมา อับราฮัมถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในปฐมกาล 15:6 อีกหลายปีต่อมา ท่านก็สำแดงความเชื่อนั้นออกมาในการเชื่อฟังพระเจ้าแบบสุดใจในการถูกทดสอบให้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา ความเชื่อของท่านจึงได้รับการสนับสนุนในการที่ท่านเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้า ท่านเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมตัวแทนเป็นเครื่องบูชา นอกจากนี้ท่านเชื่อกับว่าหากจำเป็นพระเจ้าจะทรงชุบชีวิตบุตรชายของท่านให้เป็นขึ้น ดู ปฐมกาล 22:5-8 ความเชื่อที่ท่านมีในพระเจ้าช่วยให้รอดของท่านถูกแสดงออกมาในสิ่งที่ท่านได้กระทำบนภูเขาโมริยาห์

ยก 2:22 ยากอบจึงนำเสนอประเด็นของท่านอีกครั้ง ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับการประพฤติของท่าน และความเชื่อก็สมบูรณ์ได้โดยการประพฤติ ความเชื่อของอับราฮัมเป็นสิ่งที่ผลักดันให้ท่านทำสิ่งที่ท่านได้กระทำในการเชื่อฟังพระเจ้าแบบสุดใจ นอกจากนี้ความเชื่อฟังของท่านในการถวายอิสอัคก็ทำให้ความเชื่อของท่านสมบูรณ์ขึ้น หรือโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นด้วย คำที่แปลว่า **สมบูรณ์ (เตอะและอืออ โอ)** อยู่ในรูปประธานถูกกระทำ

ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความเชื่อของอับราฮัมถูกทำให้สมบูรณ์ผ่านการทดสอบที่ท่านเผชิญในเรื่องที่เกี่ยวกับการถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา

ใจความหลักของอยู่ตรงนี้ ที่ว่าพระเจ้าจะทรงยอมให้ความทุกข์ยากเกิดขึ้นเพื่อพัฒนาความเชื่อในตัวเราให้มากขึ้น นอกจากนี้เห็นได้ชัดว่า ยากอบไม่ได้กำลังพูดถึงความเชื่อที่ช่วยให้รอดอยู่ตรงนี้ แต่พูดถึงการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อต่างหาก อับราฮัมผู้ชอบธรรมทำสิ่งที่ท่านได้กระทำบนภูเขาโมริยาห์โดยความเชื่อ ตอนนั้นพระเจ้ากำลังสอนท่านเพิ่มเติมให้ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ

ยก 2:23 ดังนั้น และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า 'อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' พระสัญญาของปฐมกาล 15:6 ที่ถูกยกตรงนี้จึงสำเร็จ (หรือ ถูกแสดงออก) ในการที่อับราฮัมถวายอิสอัค ประเด็นรวมๆที่ยากอบกำลังนำเสนอก็คือว่า ความเชื่อแท้ย่อมมีการกระทำ มันจะสำแดงตัวออกมาในรูปของการกระทำดี

ท่านจึงออกความเห็นเพิ่มเติมว่า และท่านได้ชื่อว่า เป็น 'สหายของพระเจ้า' นี่เป็นข้ออ้างอิงถึงอิสยาห์ 41:8 และ 2 พงศาวดาร 20:7 ซึ่งทั้งสองข้อนี้อ้างอิงถึงอับราฮัม เราสังเกตเห็นว่าความสัมพันธ์ของอับราฮัมกับพระเจ้าในฐานะเป็นสหายกันถูกนำเสนอในบริบทโดยตรงของความเชื่อในพระเจ้าที่ถูกแสดงออกของอับราฮัม ดู ฮีบรู 11:6 ด้วย

ยก 2:24 ยากอบจึงขยายความประเด็นของท่านเพิ่มเติม ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการประพฤติ และมีใจด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว เมื่อตีความนอกบริบท สิ่งที่ยากอบได้เขียนตรงนี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกับองค์รวมของความจริงในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับการเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (ด้วยเหตุนี้ ลูเธอร์จึงถือว่าพระธรรมยากอบเป็นจดหมายฝากที่ไม่มีน้ำหนัก และไม่ยอมรับมันในสารบบพระคัมภีร์) อย่างไรก็ตาม บริบทที่อยู่ติดกันไม่ได้กำลังพูดถึงการเป็นคนชอบธรรมที่เกี่ยวข้องกับความรอด แต่ยากอบกำลังขยายความประเด็นที่ว่าความเชื่อแท้จะถูกสนับสนุน (คือ ถูกแสดงออก) ในการกระทำที่ออกมาจากความเชื่อนั้น ความหมายก็คือ 'ท่านทั้งหลายจึงเห็นแล้วว่า ความเชื่อของคนๆหนึ่งถูก

สนับสนุน โดยการกระทำและไม่ใช่แค่โดยคำกล่าวอ้างว่าตนเชื่อเท่านั้น' เรื่องของอับราฮัมสนับสนุนประเด็นนี้ ประเด็นหลักของท่านก็ยังเหมือนเดิม ความเชื่อแท้ที่ช่วยให้รอดจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงภายในซึ่งจะสำแดงตัวออกมาให้ปรากฏภายนอกเป็นสิ่งที่เรากระทำจริงๆ มันจะพัฒนาเป็นการดำเนินชีวิต โดยความเชื่อซึ่งถูกสนับสนุนให้เห็นเป็นหลักฐานชัดเจนในการกระทำต่างๆของเรา

ยก 2:25 ยากอบยกพระคัมภีร์เดิมสำหรับภาพประกอบอีกเรื่องทีพุดถึงประเด็นเดียวกัน เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยาที่ได้รับความชอบธรรมเนื่องด้วยการประพุดด้วยมิใช่หรือเมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น อีกครั้งที่ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความเชื่อของราหับหญิงแพศยาได้รับความชอบธรรม (คือ ได้รับการรับรอง) โดยการกระทำของนาง โยชูวา 2:9,11 กล่าวชัดเจนว่าราหับได้กลับใจมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าด้วยความเชื่อ การที่นางให้ความช่วยเหลือพวกสอดแนมจึงแสดงให้เห็นถึงความเชื่อของนางในพระเจ้า มันสนับสนุนความเชื่อของนาง เราต้องไม่ลืมว่าคำที่แปลว่า **ได้รับความชอบธรรม (ดีโคอ โอ)** ก็มีความหมายด้วยว่า 'แสดงหลักฐาน', 'แสดงออก' หรือ 'สาธิตให้เห็น' ความเชื่อของนางถูกสาธิตออกมาโดยสิ่งที่นางได้กระทำ นี่แหละคือประเด็นทั้งหมดของยากอบ

ยก 2:26 ท่านปิดท้ายเนื้อหาคส่วนนี้ โดยกล่าวว่า เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการประพุดก็ตามก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน เพื่อยกภาพประกอบเสริมประเด็นของท่าน ยากอบกล่าวคำพุดที่น่าสนใจ ท่านนิยามว่าความตายคือการไม่มีอยู่ของจิตวิญญาณมนุษย์ ร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณก็ตายแล้ว ในแบบเดียวกัน ความเชื่อที่อ้างว่ามีโดยไม่มีการกระทำตามมาก็ตายแล้วเหมือนกัน ความเชื่อแท้จะแสดงตัวออกมาในสิ่งที่มันกระทำ

สิ่งที่บทนี้ต้องการจะสื่อก็คือว่า ยากอบกำลังบอกเป็นนัยว่า บางคนในคริสตจักรเหล่านั้นที่ท่านกำลังเขียนถึงนั้น ไม่ได้กลับใจใหม่จริงๆ เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้เป็นคนร้ายซึ่งถูกพุดถึงไปก่อนหน้านั้น ในบทนี้ การออกปากยอมรับพระคริสต์เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การมีพระคริสต์ก็เป็นอีก

เรื่อง ความเชื่อที่ช่วยให้รอดและการบังเกิดใหม่ที่เป็นผลตามมาจะสำแดงตัวออกมาในการดำเนินชีวิตของเราหลังจากนั้น หากไม่มีหลักฐานยืนยันความเชื่อดังกล่าว ยากอบก็ฟันธงว่า ไม่เคยมีความเชื่ออยู่เลยตั้งแต่แรกแล้ว ความเชื่อแท้จะสำแดงตัวออกมาในการกระทำต่างๆที่เป็นตามทางของพระเจ้าหลังจากนั้น

ภาพรวมของยากอบ 3: ยากอบเปลี่ยนไปพูดถึงปัญหาใหม่ นั่นคือการใช้ลิ้นโดยไม่ระมัดระวัง ยากอบ 3 มีเนื้อหาคล้ายกับหนึ่งในสามของพระธรรมสุภายิตที่พูดถึงลิ้นและการใช้มันอย่างผิดๆ บทนี้เป็นการขยายความ ยากอบ 1:19

ยค 3:1 บทนี้ขึ้นต้นด้วยคำสอนที่คล้ายกับ 1:19 ที่ว่า พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายนักเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น คำที่แปลว่า อาจารย์ (คิคาสคาอส) มีความหมายว่า ‘ครู’ คำแนะนำของยากอบไม่มีอะไรซับซ้อน แทนที่จะยกตัวเป็นอาจารย์สอน เราควรตั้งใจที่จะฟังมากกว่า บ่อยครั้งเหลือเกินที่เราถูกลองใจให้ยกตัวเป็นผู้นำต่างๆที่ความเป็นจริงแล้วเราไม่รู้จริงๆว่าตัวเองกำลังพูดถึงอะไรอยู่ในหลายกรณีงานของพระเจ้าจะรุดหน้าไปได้ดีขึ้นหากเราไวในการฟังและเข้าไปในการพูด สิ่งที่ยากอบต้องการจะสื่อก็คือ เรื่องความเย่อหยิ่งในชีวิต นอกจากนี้ผู้ที่อยากยกยชูตัวเอง ซึ่งในกรณีนี้คือ เพื่อที่จะเป็นอาจารย์ (ผู้นำฝ่ายวิญญาณ) ควรระลึกไว้ว่าผู้ใดได้รับฝากไว้มากก็จะถูกเรียกเอาจากเขามากเช่นกัน คนเหล่านี้จะถูกถือว่ามีความมาตรฐานที่สูงกว่าทั้งโดยคนอื่นและโดยพระเจ้าด้วย บทเรียนที่สำคัญกว่าก็คือ การรู้จักสงบปากสงบคำก่อนที่จะเปิดปากของเรา เพื่อเผยแพร่ว่าสิ่งที่เราคิดว่าเป็นสติปัญญา คนที่ชอบสอนคนอื่นจะเจอกับการวิพากษ์วิจารณ์ที่หนักกว่าคนที่รู้จักสงบปากสงบคำมากกว่า บทนี้จะขยายความต่อไปว่าคนที่เรียกตัวเองว่าเป็น ‘อาจารย์’ พวกนี้จริงๆแล้วเป็นคนที่ยากจะเป็นผู้นำ

ยค 3:2 ด้วยเหตุนี้ในทำนองเดียวกัน ยากอบกล่าวต่อไปว่า เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันไปหลายๆอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถ

บังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย คำสำคัญตรงนี้ก็คือ คำที่แปลว่า **ทำผิด (ฟาโต)** จริงๆแล้วมันหมายถึง ‘**ทำผิดพลาด**’ หรือ ‘**ก่อให้เกิดความผิดพลาด**’ คำที่แปลว่า **ดีรอบคอบ (เตละออส)** ในบริบทนี้จริงๆแล้วหมายถึง **ความเป็นผู้ใหญ่** ยกอบจึงนำเสนอหลักการที่ลึกซึ้ง ข้อนี้จึงอาจแปลแบบถอดความได้ว่า ‘**เพราะว่าเราทำผิดพลาดในหลายๆเรื่อง อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ใดพูดแล้วมิได้ทำผิดต่อผู้อื่น ผู้นั้นก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย**’

คำสอนตรงนี้ยังอยู่ในบริบทของข้อ 3:1 และ 1:19 ประเด็นหลักที่ยกอบกำลังพูดถึงอยู่ก็คือว่า เราควรระมัดระวังเวลาที่จะเปิดปากพูดอะไร วิธีที่ง่ายที่สุดวิธีหนึ่งที่จะหาเรื่องใส่ตัวก็คือโดยคำพูดของเรา นอกจากนี้ เมื่อเรามาถึงจุดที่เราสามารถพูดโดยที่ไม่ทำผิดต่อผู้อื่น เราก็บรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่ระดับหนึ่งในชีวิตแล้ว สิ่งที่ถูกสื่อเพิ่มเติมก็คือว่า หากเราสามารถควบคุมลิ้นของเราได้ เราก็จะสามารถควบคุมร่างกายส่วนที่เหลือของเราได้ด้วย ตามที่ข้อต่อๆไปจะแสดงให้เห็น ลิ้นของเรามีศักยภาพที่จะสร้างปัญหาให้กับเรามากกว่าอีกไม่กี่สิ่งในชีวิต เราจึงมีหน้าที่ในการบังคับมันไว้ คำที่แปลว่า **บังคับ (คาลินาโกเกโอ)** มีความหมายตามนั้นพร้อมกับการ ‘**เช็ดนึสยเก่า**’ หรือ ‘**ยับยั้ง**’ นั่นเป็นคำแนะนำที่ดีสำหรับเรื่องลิ้นของเรา

ยก 3:3-4 ผู้เขียนที่ได้รับการดลใจท่านนี้ยกภาพประกอบง่ายๆสองเรื่องจากชีวิตประจำวันเกี่ยวกับเรื่องนี้ **ดูเถิด เราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว** เหล็กบังเหียนถือว่าเป็นอุปกรณ์ชิ้นเล็กจริงๆ เหล็กบังเหียนโดยทั่วไปแล้วอาจมีน้ำหนักไม่เกินหนึ่งปอนด์ กระนั้น จากเหล็กบังเหียนดังกล่าว คนขี่ม้าก็สามารถควบคุมและหันม้าที่หนักถึงหนึ่งพันปอนด์ได้ เหล็กบังเหียนจึงมีขนาดเล็กแต่ทรงพลังจริงๆ

ในแบบเดียวกัน **4 จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน** ยกอบบรรยายเกี่ยวกับเรือที่มีขนาดใหญ่ ถึงแม้ลมแรงและคลื่น โหมกระหน่ำ แต่เรือพวกนี้ก็ถูกบังคับให้หันไปมาได้โดยหางเสือเล็กๆตามความประสงค์ของนายท้าย คำที่แปลว่า **หางเสือ (เพดาลิออน)** ก็คือ หางเสือของเรือมากกว่าที่จะเป็นพวงมาลัยบังคับทิศทาง ประเด็นก็ยังคงเหมือนเดิม เรือที่มีขนาดใหญ่

โตถูกบังคับทิศทางและควบคุมโดยอุปกรณ์ชิ้นเล็กๆที่เรียกว่าหางเสือ การประยุกต์ใช้ของ ประเด็นนี้อยู่ในข้อต่อไป

ยก 3:5 ดังนั้นในทำนองเดียวกับที่ได้ถูกยกภาพประกอบไว้ด้านบน เช่นนั้น แหะลั่นก็เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพุดโอ้อวดอ้างการใหญ่ ลิ้นมนุษย์เป็นอวัยวะขนาดเล็กของ ร่างกายมนุษย์ อย่างไรก็ตามมันอวดอ้างสิ่งใหญ่โต ลิ้นเป็นยานพาหนะหลักในการนำพาความ เย่อหยิ่ง เช่นเดียวกับที่เหล็กบังเหียนครอบปากม้าหรือหางเสือของเรือใหญ่สามารถเปลี่ยนวิถี การกระทำของสิ่งใหญ่มากกว่าได้ ลิ้นก็ทำแบบนั้นเหมือนกัน

คราวนี้ยกอบเสริมภาพเปรียบอีกเรื่องเข้าไปกับประเด็นที่ท่านกำลังเสนอ **จงดูเกิดไฟ** นิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด ไม้ขีดไฟเล็กๆก้านเดียวสามารถก่อให้เกิดเพลิงไหม้ใหญ่โตได้ ผลกระทบของลิ้นก็คล้ายกันอย่างเห็นได้ชัด

ยก 3:6 ในทำนองเดียวกัน ยกอบกล่าวต่อไปว่า **และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลก** แห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่ง **ธรรมชาติเผาไหม้** และมันเองก็ติดไฟจากนรก คำที่แปลว่า การชั่วช้า (*อาคิเคีย*) มีความหมายตรง ตัวว่า ‘ความไม่ชอบธรรม’ และเป็นความจริงที่ลิ้นเป็นโลกทั้งใบของความไม่ชอบธรรมใน ร่างกายของเรา วิถี “วิถีแห่งธรรมชาติ” (ถึงแม้ว่าตรงตัวแล้วมีความหมายว่า ‘วัฏจักรแห่งชีวิต’) มีความหมายเชิงปฏิบัติว่า ‘วิถีแห่งชีวิต’ เช่นเดียวกับที่ไม้ขีดไฟก้านเดียวสามารถทำให้เกิดไฟ ไหม้ทั้งป่าได้ ลิ้นก็สามารถจุดไฟแห่งความยุ่งยากเพื่อกลืนกินได้หลายชีวิตเลยทีเดียว นอกจากนี้ แหล่งที่มาของการพุดแบบไม่ระมัดระวังสุดท้ายแล้วก็มาจากนรกเอง ประเด็นสำคัญกว่าก็คือว่า พญามารใช้การไม่ระมัดระวังคำพุดเพื่อจุดประกายให้เกิดความยุ่งยากทุกรูปแบบ ดังนั้น ลิ้นที่ถูก ใช้แบบไม่ระมัดระวังก็กลายเป็นเครื่องมือของพญามาร

ยก 3:7-8 ยกอบยกภาพเปรียบต่อไป เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก งู และ สัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว สัตว์ป่า นก และสัตว์น้ำทุกชนิด ถูกทำให้เชื่อง ถูกฝึก และถูกนำมาเลี้ยงแล้วโดยมนุษย์ 8 แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถ

ทำให้เชื่อใจได้ ลิ่นเป็นลิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย ถึงแม้ว่ามนุษย์สามารถทำสัตว์ป่าเชื่อใจได้แล้ว แต่พวกเขาก็ยังไม่เคยทำให้ลิ่นของตัวเองเชื่อใจเลย นอกจากนี้ ยากอบสอนว่าลิ่นของมนุษย์โดยปกติเป็นสิ่งที่ทำให้เชื่อใจไม่ได้เลย มันเป็น “ลิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้” คำที่แปลว่า **ซึ่งยับยั้งไม่ได้** (อาคาทาสาเซทอส) มีความหมายว่า ‘ไม่สามารถถูกเหนี่ยวรั้งได้’ นอกจากนี้ มันยังชั่วร้ายโดยตัวมันเองด้วย และลิ่นยังเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย อวัยวะที่อยู่ในปากเราจึงมีพลังน่ากลัวจริงๆ

ยก 3:9-10 เรื่องที่ขัดแย้งกันเองก็คือว่า เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดา ด้วยลิ่นนั้น และด้วยลิ่นนั้นเราก็ก่แข่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า ด้วยลิ่นเดียวกันนี้ที่เราใช้เปล่งคำสรรเสริญแด่พระเจ้า เราก็ก่ใช้มันเพื่อกล่าวร้ายต่อคนอื่นด้วย นอกจากนี้ เรื่องที่ขัดแย้งกันเองก็คือว่า คนเหล่านั้นที่เราจะแข่งด่าก็ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า (ยากอบจึงอ้างอิงแบบผ่านๆถึงปฐมกาล 1:26-27 เกี่ยวกับการที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระองค์และตามพระลักษณะของพระองค์)

เรื่องตลกร้ายอีกอย่างก็คือว่า **10 คำสรรเสริญและคำแข่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน** นี้ไม่เพียงเป็นเรื่องที่ไม่สอดคล้องกันและขัดแย้งกันเองเท่านั้น แต่มันยังเป็นการกระทำที่ชั่วร้ายอีกด้วย ท่านจึงมีคำแนะนำง่ายๆ **พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า** **ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย** นี่เป็นเพียงคำตำหนิแบบเบาๆเท่านั้น

ยก 3:11-12 ยากอบจึงนำเสนอภาพเปรียบเทียบอีกหลายเรื่องจากธรรมชาติเพื่อประณามความไม่เสมอต้นเสมอปลายของลิ่น ท่านจึงถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่า **บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ** คำที่แปลว่า **บ่อน้ำพุ** (เพเก) หมายถึง บ่อน้ำที่มีน้ำพุออกมา ในภาพเปรียบเทียบสมัยใหม่กว่า มันก็อาจหมายถึงตุ๊กต่น้ำดื่ม คำถามของท่านก็คือว่า **ตุ๊กต่น้ำดื่มจะให้น้ำจืดและน้ำเค็มออกมาพร้อมกันได้หรือ** คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว มันต้องเป็นน้ำแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น

ในการทำงานเดียวกัน ท่านถามว่า 12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ ความรู้ทั่วไป (ยังไม่เอ่ยถึงเรื่องพันธุศาสตร์ด้วยซ้ำ) ก็ทำให้เราเข้าใจว่า ต้นมะเดื่อไม่ออกผลเป็นมะกอกเทศ เถาองุ่นก็ไม่ออกผลเป็นมะเดื่อเช่นกัน ดังนั้น เช่นเดียวกันมีบ่อน้ำพุใจจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้ การประยุกต์ใช้ที่ชัดเจนก็คือว่า ลิ่นของเราไม่ควรเอ่ยสิ่งที่ทั้งถูกต้องและชั่วร้าย

ยก 3:13 บทสรุปของเรื่องนี้ทั้งหมดตั้งแต่ 1:19-21 จนถึงบทที่ 3 อยู่ตรงนี้แล้ว ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงเรื่องนี้ทั้งหมด ยากอบจึงถามว่า ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ความหมายก็คือ คนที่มีสติปัญญาและมีความรู้ดี ดังนั้น ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติกองตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา นี้ย่อมอ้างอิงย้อนกลับไปยังข้อ 1 ของบทนี้ ซึ่งเป็นการอ้างอิงถึงคนเหล่านั้นที่ยกตัวเป็นอาจารย์ (ที่มีปัญญา) หากพวกเขาถือว่าตัวเองเป็นแบบนี้ ยากอบก็แนะนำให้พวกเขาแสดงสติปัญญาที่ตัวเองอ้างว่ามีผ่านออกมาทางชีวิตของพวกเขา

คำที่แปลว่า การประพฤติ (อานาสโตรอฟ) หมายถึง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนๆ หนึ่ง กล่าวอีกนัยหนึ่ง หากคนใดอ้างว่าตัวมีสติปัญญาพอที่จะเป็นผู้นำคนอื่นได้ ก็ให้เขาแสดงสติปัญญานั้นออกมาผ่านทางวิธีการดำเนินชีวิตของเขา ก่อน ยากอบยังออกข้อกำหนดเพิ่มเติมด้วยว่า “มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา” วลีนี้อาจแปลได้ว่า ‘ความอ่อนสุภาพของสติปัญญา’ คำที่แปลว่า ใจอ่อนสุภาพ (พราอูเทส) หมายถึง การมีสภาพจิตใจปกติ รู้จักควบคุมอารมณ์ของตน และมีใจที่อ่อนโยน มันเป็นเรื่องที่ตรงข้ามกับการเป็นคนขี้โมโห (โกรธง่าย) นี่สื่อชัดเจนว่า สติปัญญาที่แท้จริงจะสำแดงตัวออกมาผ่านทางการมีวินัยทางอารมณ์ โดยเฉพาะอารมณ์ต่างๆ เช่น อารมณ์โกรธ การบันดาลโทสะ และการเป็นคนปากร้าย คนที่มีสติปัญญาที่เป็นตามทางของพระเจ้าจนถึงระดับที่เป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณได้นั้นจะต้องไม่เพียงควบคุมลิ่นของตนได้เท่านั้นแต่ต้องควบคุมอารมณ์และสภาพจิตใจของตนได้ด้วย

ยก 3:14-15 ยากอบบรรยายให้เห็นชัดเจนว่าบางคนประพฤติตัวอย่างไรอยู่ในตอนนั้น แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน อย่าอวดเลยและอย่า พุดมูสาต่อความจริง ใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงสติปัญญา หรือใจอ่อนสุภาพตามที่มีนิยามไว้ด้านบนแต่อย่างใด บางคนที่ยากอบเป็นผู้นำอาจมีใจอิจฉาและ แก่งแย่งกันอยู่ก็ได้ ยากอบจึงเตือนสติพวกเขามิให้ยกชูตัวเองและมูสาต่อความจริงที่ตนอ้างว่า สอน การดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณตามเนื้อหนังแบบนั้นซึ่งเป็นผู้ใหญ่เลยก็เท่ากับเป็นการทำให้ ความจริงที่จะถูกสอนต้องเสื่อมเสีย เหมือนคำกล่าวสมัยโบราณที่ว่า ‘การกระทำเสียดังกล่าวคำ พุด’ ความขมขื่นและการแก่งแย่งขัดแย้งและทรยศต่อสติปัญญาที่อ้างว่ามีในการเป็นผู้นำ

นอกจากนี้ 15 ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็น เดียรัจฉานตัณหา และเป็นเช่นปีศาจ สติปัญญาที่ถูกอ้างว่ามี (ในตัวเองเทศน์หรือผู้นำ) ซึ่งสำแดง ตัวออกมาเป็นลึนที่ร้ายกาจ ใจขมขื่น และทัศนคติที่อิจฉาก็เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันเอง สติปัญญา แบบนั้น ไม่ได้มาจากพระเจ้า เราจำได้ว่ายากอบขึ้นต้นพระธรรมเล่มนี้โดยกล่าวว่า สติปัญญา ที่แท้จริงย่อมมาจากพระเจ้าเสมอ (1:5) แต่ปัญญาของปลอมที่คนที่ยกตัวเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ อ้างว่ามีก็ “เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรัจฉานตัณหา และเป็นเช่นปีศาจ” คำที่แปลว่า อย่าง โลก (*อะพิเกะอืออส*) ถึงแม้มีความหมายตรงตัวว่า เกี่ยวกับภาคพื้นดิน แต่ในบริบทนี้มันก็มี ความหมายว่า ‘แบบชาวโลก’ คำที่แปลว่า เดียรัจฉานตัณหา (*ซูคิกอส*) มีความหมายด้วยว่า ‘แบบธรรมชาติ’ จริงๆแล้วมันจึงมีความหมายว่า ‘แบบเนื้อหนัง’ จากนั้นคำที่แปลว่า เช่นปีศาจ (*ไดมอนิโอส*) หมายถึง การเป็นแบบปีศาจ กล่าวโดยสรุปก็คือว่า ยากอบบรรยายถึงพฤติกรรม ตามอย่างด้านบนว่าเป็นของโลก เนื้อหนัง และพญามาร ไตรภาคีชั่วร้ายดังกล่าวจึงเป็นแก่นแท้ ของวัฒนธรรมที่ปราศจากพระเจ้ารอบตัวเรา มันเป็นแบบอย่างของศัตรูของพระเจ้าตามที่มิถกกล่าว ไว้ใน 4:4

ยก 3:16 เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็รุ่มรวยและมีการก ระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง ดังที่มิถกกล่าวไว้ในข้อ 14 คนเหล่านี้ที่อ้างตัวว่าเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณ มีและก่อให้เกิดความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ยากอบชี้ให้เห็นว่าความไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเนื้อ

หนังสือเล่มนี้ก็นำไปสู่ความถี่อรรถาธิบายทุกรูปแบบ วลีสุดท้าย “ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง” ก็สอนอะไรเราหลายอย่างที่เดียว คำที่แปลว่า วุ่นวาย (*อาคาทาสทาเซีย*) มีความหมายว่า ‘ความไม่เสถียร’, ‘สภาพของความไร้ระเบียบ’, ‘สิ่งรบกวน’ หรือ ‘ความสับสน’ คุณสมบัติที่ชั่วร้ายของ “ความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน” นำไปสู่ความสับสนวุ่นวายทุกรูปแบบจริงแท้ที่เดียวที่พระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดความวุ่นวาย

ความอิจฉาและใจขมขื่นตั้งแต่ความโกลาหลและความสับสนวุ่นวายไว้เบื้องหลัง นอกจากนี้คำที่แปลว่า ชั่วช้าเลวทราม (*ฟาูลอส*) หมายถึง สิ่งที่ชั่วร้ายในทางศีลธรรม สุดท้าย คำที่แปลว่า การกระทำ (*พริกมา*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *pragmatic* หรือ *pragmatism* มันสื่อถึงการทำให้บางสิ่งสำเร็จ โดยปราศจากหลักการ มีแต่เรื่องแย่งๆตามหลังความอิจฉาและใจขมขื่น มันยอมก่อให้เกิดการกระทำต่างๆที่ชั่วช้าเลวทรามและปราศจากหลักการ นั่นคือบทสรุปของสิ่งที่ไม่ถูกทำให้เชื่อและอารมณ์รุนแรง

ยค 3:17 ตรงข้ามกับบ่อเกิดแห่งความเลวทรามเหล่านั้น แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้น บริสุทธิเป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุขภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่มีความลำเอียง ไม่หน้าเชื่อถือ

ยากอบบรรยายสั้นๆถึงแก่นแท้ของสติปัญญาตามทางของพระเจ้าในเจ็ดรูปแบบ (1) ประการแรกคือ *บริสุทธิ* ตรงข้ามกับความเลวทรามที่มีบอกไว้ในข้อก่อนหน้า ปัญญาตามทางของพระเจ้าก็บริสุทธิจริงๆ คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮักนอส*) ก็มีความหมายตามนั้นเลยและมีที่มาจากคำว่าความบริสุทธิ (*ฮาเกออส*) ปัญญาตามทางของพระเจ้าไม่มีการสื่อความหมายแบบสองแง่สองง่ามหรือความไม่บริสุทธิทางศีลธรรมอื่นๆ (2) เป็น *ความสงบสุข* ตรงข้ามกับการแก่งแย่งชิงดีซึ่งเกิดจากปัญญาแบบโลกตามเนื้อหนังที่มีบรรยายไว้ด้านบน ปัญญาตามแบบของพระเจ้านั้นเปี่ยมด้วยสันติสุขและนำมาซึ่งสันติสุข (3) *สุขภาพ* คำที่แปลเช่นนั้น (*อะพิอะอิคอส*) ไม่เพียงหมายความว่า เหมาะสม เท่านั้นแต่ยังหมายถึง เชื่อตรงและยุติธรรมด้วย มันจึงสุขภาพเป็นผลที่ตามมา (4) *ว่าง่าย* คำที่แปลเช่นนั้น (*อะอูเพอะอิคอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘เชื่อฟังง่าย’ และมี

ความหมายด้วยว่า ยอมรับโดยง่าย ปัญญาตามแบบของพระเจ้าจึงไม่ยอมรับโดยยาก (5) “เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี” ปัญญาตามแบบของพระเจ้าเปี่ยมด้วยความเมตตาและก่อให้เกิดผลอันดีต่างๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันมีใจกรุณาและดีงาม

(6) ปัญญาตามแบบของพระเจ้านี้ไม่มีความลำเอียงด้วย ถึงแม้ว่าฉบับแปลอังกฤษสื่อความหมายในเชิงไม่เลือกหน้าคนในการตัดสิน แต่คำที่แปลเช่นนั้น (*อาคิอาคริทอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ปราศจากความสงสัยหรือความไม่แน่ใจ’ นี่อาจแปลว่า ปัญญาตามแบบของพระเจ้าไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด สุดท้าย (7) ปัญญาตามแบบของพระเจ้านี้ไม่หน้าซื่อใจคด คำที่แปลเช่นนั้น (*อานูพอคริทอส*) มีความหมายว่า ‘แท้จริง’ หรือ ‘จริงใจ’ ปัญญาตามแบบของพระเจ้าไม่เคยทำตัวหน้าไหว้หลังหลอกและไม่เสแสร้ง

ยก 3:18 ยกอบสรูปเนื้อหาตอนนี้ทั้งหมดด้วยคำพูดต่อไปนี้ และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นที่ก่อให้เกิดสันติสุข “ผลแห่งความชอบธรรม” คือ ปัญญา ในสุภายิต 8 ปัญญาและความชอบธรรมก็เทียบเท่ากับปัญญาที่เป็นผลของความชอบธรรมนั่นเอง ดู สุภายิต 8:1, 6, 8, 20 ปัญญาตามแบบของพระเจ้าเกิดมาจากความชอบธรรม มันคือความชอบธรรมที่ออกมาเป็นรูปธรรมนั่นเอง ดังนั้นปัญญาตามแบบของพระเจ้าซึ่งถูกบรรยายไว้ด้านบนจึงถูก “หว่านลงในสันติสุข” ปัญญาดังกล่าวถูกแสดงออกในแบบที่ก่อให้เกิดสันติสุขและเกิดผล โดย “คนเหล่านั้นที่ก่อให้เกิดสันติสุข”

ช่างเป็นภาพที่ตรงกันข้ามกับปัญญาของโลกตามเนื้อหน้าที่มีบรรยายไว้ก่อนหน้านั้นในบทนี้ มันก่อให้เกิดการแก่งแย่ง ความขมขื่น ความวุ่นวาย และความชั่วร้ายทุกรูปแบบ ปัญญาตามแบบของพระเจ้าถูกหว่านลงในสันติสุขและเกิดผลเป็นสันติสุข

ยกอบจึงสรุปรวมเนื้อหาหลักของจดหมายฝากฉบับนี้เข้าด้วยกัน นั่นคือ ปัญญาตามแบบของพระเจ้าซึ่งตรงข้ามกับปัญญาที่พวกผู้นำฝ่ายวิญญาณที่ทะเลาะทะเลาะและไม่รู้จักโตอ้างว่ามี คนเหล่านี้สำแดงการทำตามเนื้อหนังและความไม่เป็นผู้ใหญ่ของตนออกมาผ่านทางอาการที่

โมโห การไม่ระวังคำพูด ใจมึนชื้น และความวุ่นวายที่ถูกทิ้งไว้ตามทาง แต่ปัญญาตามแบบของพระเจ้าเกิดผลอันหอมหวานแห่งสันติสุขพร้อมกับผลลัพท์ต่างๆอันเปี่ยมด้วยสันติสุข

ภาพรวมของยากอบ 4: มีการพูดถึงหลายหัวข้อ ไล่ตั้งแต่ความแตกแยกไปจนถึงการทำตามเนื้อหนัง ไปจนถึงการรักโลก ไปจนถึงการต่อสู้พญามาร ไปจนถึงการนบนอบต่อพระเจ้า บทนี้ปิดท้ายด้วยการพูดถึงการแสวงหาการทรงนำของพระเจ้าสำหรับการตัดสินใจทุกเรื่องในชีวิต

ยค 4:1 ยากอบกล่าวว่า **อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน** ถึงแม้คำที่แปลว่า **สงคราม (โพลีและมอส)** และ **การทะเลาะวิวาทกัน (มาเค)** อาจมีความหมายตามนั้นได้ แต่ทั้งสองคำก็มีความหมายแบบต่างๆไปมากกว่าด้วย คำว่า **โพลีและมอส** เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *polemics* มันอาจมีความหมายเพียง ‘การโต้เถียงกัน’ คำว่า **มาเค** เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *machinations* มีความหมายแบบต่างๆไปด้วยว่า ‘การทะเลาะกัน’ หรือ ‘การวิวาท’ ยากอบน่าจะกำลังพูดถึงการทะเลาะเบาะแว้งที่มีปกติทุกวันในชีวิต ดังนั้นคำถามของท่านจริงๆแล้วก็คือ ‘การโต้เถียงและการทะเลาะเบาะแว้งที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกเราเกิดขึ้นมาจากไหน’

ท่านตอบคำถามของตัวเอง **มิใช่ตัณหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน** คำอีกคำถูกแปลว่า **ต่อสู้กัน (สตราเตอูออ ไม)** ตรงนี้ มีความหมายตามนี้ด้วยนอกจาก ‘ทำสงครามกัน’ คำที่แปลว่า **ตัณหา (เฮดอเน)** ไม่ใช่คำที่เราพบบ่อยในพระคัมภีร์ใหม่เพื่อสื่อความหมายนี้ มันเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *hedonism* ในที่นี้สื่อถึง ‘ความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว’ หรือ ‘ความสนุกสนานอันเห็นแก่ตัว’ คำที่แปลว่า **อวัยวะ (เมะลอส)** อาจหมายถึงส่วนต่างๆของร่างกายมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ในที่นี้อาจหมายถึงสมาชิกของคริสตจักรหนึ่งๆ

ความหมายตรงนี้จึงน่าจะเป็นดังนี้ ‘การโต้เถียงและการทะเลาะเบาะแว้งท่ามกลางพวกเรา นั้นไม่ได้มาจากความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวของเราหรือที่ก่อให้เกิดการ

ต่อผู้ที่ท่ามกลางพวกเรา' ความเห็นแก่ตัวและความดีร้ายเป็นรากเหง้าแห่งการทะเลาะเบาะแว้ง ส่วนใหญ่อยู่แล้ว

ยก 4:2 ยกอบขยายความเพิ่มเติม ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ คำที่เราพบบ่อยกว่าในพระคัมภีร์ใหม่ที่หมายถึง **อยากได้** (*เอะพิฐูเมะ โอิ*) หรือ มี 'ค้นหา' ถูกใช้ตรงนี้ มันมีความหมายง่ายๆว่า 'ปรารถนา' หรือ 'โลภ' คำที่แปลว่า **ฆ่า** (*โฟเนะอู โอิ*) ถึงแม้ว่ามีความหมายตรงตัวเช่นนั้น แต่มันอาจมีความหมายแฝงด้วยว่า 'อิจฉา' หรือ 'เกลียดชัง' ซึ่งมักมาก่อนการฆ่ากัน คำที่แปลว่า **ทะเลาะ** และ **ทำสงครามกัน** เป็นคำเดียวกับในข้อ 1 ความหมายรวมๆจึงน่าจะเป็นอย่างนี้ 'ท่านโลภแล้วก็ไม่มีความอิจฉาและปรารถนาที่จะมี แต่ท่านก็ไม่ได้รับ นอกจากนี้ ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ'

ยกอบอาจกำลังเสนอแนะว่าแทนที่จะทะเลาะกันตามเนื้อหนัง โลภ และอิจฉา พวกเขาควรขอพระเจ้าให้ทรงประทานให้มากกว่า กระนั้น คริสเตียนเนื้อหนังเหล่านี้ก็ไม่เคยคิดถึงเรื่องนั้นเลย

ยก 4:3 ในขณะที่เดียวกัน มีบางคนที่ยืนยันขอแบบเห็นแก่ตัวต่อพระเจ้าอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ยกอบกล่าวต่อไปว่า **ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด** **หวังได้ไปเพื่อสนอง** **ราคะค้นหาของท่าน** คำที่แปลว่า **ผิด** (*คาโคส*) หมายความว่า 'อย่างไม่เหมาะสม' หรือ 'ในแบบที่ชั่วร้าย' คำที่แปลว่า **สนอง** (*คาพานา โอิ*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า 'ใช้สุรุ่ยสุร่าย' หรือ 'ใช้สิ้นเปลือง'

ดังนั้น ยกอบพูดถึงสาเหตุที่ว่าทำไมพระเจ้าไม่ทรงตอบคำอธิษฐานที่เห็นแก่ตัว เมื่อเราอธิษฐานโดยมีแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวล้วนๆ โดยขอให้พระเจ้าทรงประทานสิ่งที่เราอยากได้ซึ่งแตกต่างจากสิ่งที่เราจำเป็นต้องมี พระองค์ก็ไม่นำที่จะทรงตอบคำอธิษฐานดังกล่าว อีกครั้งที่คำที่แปลว่า **ค้นหา** (*เฮคอบเน*) มีความหมายว่า 'ความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว' หรือ 'ความสนุกสนานอันเห็นแก่ตัว'

ยก 4:4 จากนั้นยากอบก็เปลี่ยนมาให้คำประเมินที่แทงใจดำมากๆ ท่านทั้งหลายผู้
ล่วงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า ผู้
เขียนที่ได้รับการคล้อยตามท่านนี้กำลังพูดถึงการที่ผู้คนของพระเจ้าทำตามและร่วมสามัคคีธรรมกับ
ชาวโลก ตลอดสมัยของผู้พยากรณ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์เดิมที่ชนชาติอิสราเอลมัวกับการไหว้รูป
เคารพ พระเจ้าก็ทรงเปรียบเทียบพวกเขาว่าเป็นเหมือนกับหญิงล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ (ดู อีสยาห์
57:3, เยเรมีย์ 3:8, เอเสเคียล 16:32) นั่นคือความหมายตรงนี้ การที่คริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่
ปะปนร่วมวงกับชาวโลกก็เป็นการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ เปาโลเขียนใน 2 โครินธ์ 11:2 ว่า
ท่านได้หมั้นคริสตจักรนั้นไว้กับสามิผู้เดียวแล้ว คือ พระเยซูคริสต์ การไปเที่ยวหวานแสนหั้นและ
ปล่อยตัวไปกับโลกก็เป็นเหมือนกับภรรยาที่ไปมีสัมพันธ์สวาทกับชายอีกคน มันเป็นการเล่นชู้
ฝ่ายวิญญาณ ดู โรม 12:2, 1 ยอห์น 2:15-17 และ 2 โครินธ์ 6:17-18 ด้วย

ยากอบสรุปด้วยคำพูดที่เป็นกลาง เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของ
พระเจ้า ไม่มี ความหมายที่แฝงอยู่เลย นี่เป็นคำพูดที่ตรงไปตรงมาที่สุดแล้ว คริสเตียนที่เป็นมิตร
กับโลกก็ทำให้ตัวเองเป็นศัตรูของพระเจ้า นี่เป็นคำเตือนที่เราควรตั้งใจฟัง เราจึงควรเว้นระยะ
ห่างระหว่างตัวเราเองกับโลกให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในแง่ของมนุษย์

ยก 4:5 ผู้เขียนที่พระเจ้าทรงเลือกท่านนี้จึงแทรกคำพูดที่เป็นปริศนาไว้ ท่านคิดว่า
พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า 'พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความ
รู้สึกหึงหวง' ดูเหมือนว่านี่จะไม่ใช่คำพูดที่ยกมาโดยตรงจากพระคัมภีร์เดิมใดๆเลย บางคนเสนอ
ว่านี่อาจเป็นการสรุปความของพระราชบัญญัติ 32, ปฐมกาล 6:3-5 หรืออาจ อพยพ 20:5 ด้วย
บางคนก็เสนอว่ามันอาจเป็นการเกริ่นบทนำเข้าสู่เนื้อหาที่จะมาในยากอบ 4:6 ความหมายตรงนี้
อาจเป็น 'พระวิญญาณที่พระเจ้าได้ทรงใส่ไว้ภายในตัวเราทรงปรารถนาเราอย่างหึงหวง' ใน
บริบทที่อยู่ติดกัน ยากอบน่าจะกำลังพูดว่า พระเจ้า (ในฐานะเป็นสามิฝ่ายวิญญาณผู้ยิ่งใหญ่ของ
เรา) ทรงหึงหวงเพื่อที่เราจะไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับโลก พระองค์ทรงหึงหวงเราเหมือนคู่สมรสที่หึง
หวงคนรักของตน

ยก 4:6 ยากอบเสริมปิดท้ายว่า **แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก** นี่อาจหมายความว่า พระเจ้าทรงประทานพระคุณมากขึ้นแก่ประชากรของพระองค์เพื่อเอาชนะการทดลองต่างๆของโลก

นี่อาจชวนให้เรานึกถึงเนื้อหาตอนต้นของบทนี้และสิ่งที่เป็นใจความหลักในจดหมายฝากตลอดทั้งฉบับด้วย นั่นคือ การถ่อมใจแทนที่จะทะเลาะกันอย่างไร้สาระ ดังนั้นยากอบจึงยกคำพูดจากสุภาษิต 3:34 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า **พระเจ้าทรงต่อสู้อย่างยิ่งของพระองค์แก่คนใจอ่อม** แทนที่จะทะเลาะกันและคิดว่ากล่าวกัน ยากอบแนะนำว่าพระเจ้าทรงประทานพระคุณแก่คนที่ยอมถ่อมตัวลง

ยก 4:7 ยากอบจึงพูดถึงตัวกลางแห่งความชั่วร้ายและความขัดแย้ง เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงกระทำให้ยามถูกทดลอง ยากอบกำชับว่า **เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมน้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน** นี่สื่อชัดเจนว่าการน้อมกายต่อพระเจ้า (น้ำพระทัยของพระองค์และวิธีการของพระองค์) ก็เปิดช่องสำหรับพระคุณของพระองค์ การนบนอบเชื่อฟังพระเจาก็เป็นวิธีหนึ่งในการถ่อมตัวลงต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ พระองค์ก็จะทรงประทานพระคุณที่เราต้องการเพื่อที่จะต่อสู้กับโลกและพญามาร

หลักการที่สำคัญอันหนึ่งเกี่ยวกับการรับมือกับการทดลองของซาตานได้ถูกนำเสนอ ยากอบแนะนำง่ายๆว่า **จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน** คำที่แปลว่า **ต่อสู้** (อันริส เตมิ) แปลได้ด้วยว่า **‘ตัดทาน’** ความหมายก็คือว่าเมื่อเราต่อต้านอุบายต่างๆของพญามาร มันก็จะหนีไปแสวงหาเหยื่อที่ง่ายกว่า ซาตานคอยมองหาชัยชนะแบบง่ายๆ หากผู้ใดต่อสู้กับการทดลองของมัน มันก็จะไปที่อื่น ดังนั้นเมื่อเรานบนอบต่อพระเจ้าและขัดขืนต่อพญามาร พระเจ้าก็ทรงประทานพระคุณเพิ่มเพื่อที่เราจะตัดทานต่อไปได้

ยก 4:8 ด้วยเหตุนี้ ยากอบจึงกำชับว่า **จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน** เมื่อเราชวนขวยที่จะเข้าใกล้พระเจ้า พระองค์ก็จะทรงเข้ามาใกล้เรา ช่างเป็นพระ

สัญญาที่แสนวิเศษ พระเจ้าทรงยินดีเสมอที่จะเข้ามาใกล้เราเมื่อเราแสวงหาพระองค์ก่อน อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงกำหนดให้เราเป็นฝ่ายเข้าหาพระองค์ก่อน มันเรียกว่า การกลับใจใหม่ นั่นเอง

ดังนั้นยากอบจึงเสนอข้อกำหนดต่างๆในการเข้าใกล้พระเจ้า ท่านจึงเสริมว่า **คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์** ความหมายก็คือ การชำระตัวเราให้พ้นจากความบาปฝ่ายร่างกายและความบาปฝ่ายวิญญาณ (ความบาปของใจ) คำที่แปลว่า **สองใจ (คิพซุคอส)** ในบริบทนี้น่าจะหมายถึงการเป็นคน ‘สองหน้า’ หรือ ‘หน้าซื่อใจคด’ นี่น่าจะหมายถึงคนเหล่านั้นที่ด้านหนึ่งแสวงหาการมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าขณะที่ในเวลาเดียวกันก็กำลังเล่นสนุกกับ โลกและกลวงเกลือกกับความบาปอยู่ด้วย หากผู้ใดต้องการเข้าใกล้พระเจ้า เขาก็ต้องชำระตัวเองให้พ้นจากความหน้าซื่อใจคดดังกล่าวเสียก่อน

ยก 4:9 ยากอบกำชับเราว่า **จงเป็นทุกข์โศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตลกกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปีติยินดีของตลกกลับกลายเป็นความเศร้าสลด** นี่หมายถึงความเสียใจตามแบบของพระเจ้าเพราะความบาปในชีวิตของเรา มันคือความเสียใจแบบที่ชอบพระทัยพระเจ้าซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่ที่แท้จริง ดู 2 โครินธ์ 7:10-11 พระเจ้ากำลังแสวงหาคริสเตียนที่จะ โศกเศร้าเสียใจเพราะความบาปของตนแทนที่จะสนุกสนานความโง่เงาและความบันเทิงที่ว่างเปล่า

ยก 4:10 ดังนั้น ยากอบจึงปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วยคำสั่งง่ายๆ **ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น** พระเจ้าจะยังไม่ยกชูเราจนกว่าเราจะเต็มใจถ่อมตัวลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ด้วยความเสียใจตามแบบของพระเจ้าเพราะความบาป ดูมัทธิว 23:12 และ 1 เปโตร 5:6 พระเจ้าทรงต่อสู้กับคนที่หยิ่งจองหองและทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม

ยก 4:11 คราวนี้ยากอบเปลี่ยนมาพูดถึงเรื่องที่อยู่ในตอนต้นของบทนี้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อความในจดหมายฝากฉบับนี้ทั้งฉบับ นั่นคือ ความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นจากการใช้เงิน **พี่น้องทั้งหลาย อย่าได้ร้ายซึ่งกันและกัน** นี่เป็นคำกำชับให้เราหยุดวิพากษ์วิจารณ์กันและกัน **ผู้ใดที่พูดใส่**

ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน ความหมายก็คือว่า ผู้ที่กำลังวิจารณ์และปรับโทษพี่น้องจริงๆ แล้วก็กำลังวิจารณ์พระราชบัญญัติอยู่ บางคนเสนอว่าพระราชบัญญัติในที่นี้คือ พระราชบัญญัติของพระมหากษัตริย์ที่ถูกพูดถึงในยากอบ 2:8 มันน่าจะหมายถึงเลวีนิติ 19:16 มากกว่าที่พระเจ้าทรงห้ามมิให้ประชากรของพระองค์ชุบชิบนิทาหรือว่าร้ายลับหลังคนอื่น การวิจารณ์คนอื่นก็เป็นการนั่งตัดสินพระราชบัญญัติของพระเจ้า เราจึงเปลี่ยนจากการเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะ (ยากอบ 1:22-23) มาเป็นแค่ผู้ตัดสินพระวจนะนั้นแทน

ยก 4:12 ยากอบจึงสรุปเนื้อหาส่วนนี้โดยกล่าวว่า มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น หลักเหตุผลของท่านนั้นก็ง่ายๆ ผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่ผู้เดียวคือพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาในท้ายที่สุดด้วย เราเป็นใครเล่าที่จะนั่งตัดสินคนอื่น ความหมายตรงนี้สอดคล้องกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสอนในมัทธิว 7:1 ยากอบจึงกำลังพูดถึงปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในคริสตจักรหลายแห่งที่ท่านเขียนถึง ปัญหานั้นก็คือ การโต้เถียง ทะเลาะวิวาท ใช้น้ำในทางที่ผิด และชอบวิจารณ์คนอื่น ทั้งหมดนี้สื่อถึงการทำตามเนื้อหนังและความไม่เป็นผู้นำวิญญูณในตัวของผู้อ่านจดหมายฝากฉบับนี้

ยก 4:13 คราวนี้ท่านเปลี่ยนมาพูดถึงอีกเรื่องที่น่ากังวล นั่นคือการตัดสินใจเรื่องสำคัญในชีวิตโดยไม่แสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องดังกล่าว ยากอบจึงตำหนิคนพวกนี้ดูเถิด ท่านที่พูดว่า "วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร" คำที่แปลว่า ดูเถิด (อาเกาะ) มีความหมายว่า 'มาเถิด' ในสองข้อก่อนหน้านั้น การคว่นตัดสินคนอื่นได้ถูกพูดถึงไปแล้ว คราวนี้ยากอบเปลี่ยนมาพูดถึงเรื่องการคว่นตัดสินใจบ้าง

ยากอบเขียนเกี่ยวกับคริสเตียนหลายท่านที่รับรู้ได้ถึงโอกาสในการหาเงินได้มากขึ้นในอีกเมืองหนึ่ง พวกเขาจึงตัดสินใจโดยไม่สนน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องดังกล่าวเลยและย้ายไป

อยู่ที่นั่นเพื่อที่จะแสวงหารายได้ที่เพิ่มขึ้น การหาผลกำไรในการทำธุรกิจไม่ใช่เรื่องผิดอะไร การมีรายได้เพิ่มก็ไม่ได้ผิดอะไรด้วย อย่างไรก็ตาม การตัดสินใจเรื่องสำคัญๆ โดยไม่สนน้ำพระทัยของพระเจ้า เช่น การย้ายไปอยู่ที่อื่นเพื่อที่จะหาเงินได้เยอะขึ้น ก็เป็นสิ่งที่ผิดสำหรับคริสเตียน

ยก 4:14 ยากอบจึงเตือนว่า **แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้** ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป จริงแท้ที่เดียวที่เราไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในวันพรุ่งนี้ นอกจากนี้ชีวิตเราก็เปราะบางและอยู่เพียงชั่วคราเท่านั้น เช่นเดียวกับหมอกยามเช้าเมื่อเปรียบเทียบกับนิรันดร์กาล เราอยู่ที่นี้เพียงชั่วเวลาสั้นๆ จากนั้นเราก็จากโลกนี้ไป ชีวิตนั้นแสนสั้น นิรันดร์กาลยาวนาน จะเป็นการดีที่สุดที่เราจะตัดสินใจเรื่องต่างๆ ในชีวิต โดยมีพื้นฐานอยู่บนน้ำพระทัยของพระเจ้า

ยก 4:15 นี่แหละคือประเด็นที่ยากอบต้องการจะสื่อ **ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น"** วิธีที่เหมาะสมก็คือ การแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าไม่ว่าจะตัดสินใจเรื่องอะไรในชีวิต หากเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างชัดเจนที่จะให้เราย้ายไปอยู่ที่อื่น ก็จงกระทำตามนั้น แต่การตัดสินใจที่จะทำเช่นนั้น โดยคิดถึงแต่เรื่องผลกำไรที่เพิ่มขึ้นหรือรายได้ที่คิดว่าก็เป็นเรื่องที่ผิด ส่วนใหญ่แล้วมันไม่น่าจะใช้น้ำพระทัยของพระเจ้า

ยก 4:16 ประเด็นตรงนี้อยู่ในบริบทก่อนหน้า **แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยินดีในการโอ้อวดของตน ความยินดีอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น** นี่หมายถึงคริสเตียนที่อวดเรื่องที่จะย้ายไปอยู่ที่อื่นเพื่อที่จะหาเงินได้มากขึ้น สำหรับผู้คนของพระเจ้าแล้ว การโอ้อวดดังกล่าวเป็นความชั่ว

ยก 4:17 ยากอบจึงพูดถึงความบาปของการละเว้นการกระทำ **เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น** ถึงแม้ว่าตามหลักการแล้วการไม่ทำสิ่งที่เราควรกระทำก็เป็นความบาป แต่บริบทที่อยู่ติดกันก็กำลังถูกพูดถึงอยู่ตรงนี้ การไม่ยอมแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ในชีวิตก็เป็นการรู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ การไม่แสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับการตัดสินใจที่จะมีก็เป็นความบาป

ภาพรวมของยากอบ 5: ในบทสุดท้ายนี้ยากอบพูดถึงความเย่อหยิ่งและความบาปของพี่น้องที่ร่ำรวย ท่านจึงหนุนใจผู้อ่านของท่านให้อดทนรอคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ท่านปิดท้ายบทนี้ด้วยหนึ่งโอบที่เรียนที่สอนใจเรามากที่สุดเกี่ยวกับการอธิษฐานในพระคัมภีร์ใหม่

ยค 5:1 ผู้เขียนท่านนี้ขึ้นต้นบทสุดท้ายนี้โดยการพูดถึงทัศนคติของพวกคนรวย ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับท่าน เช่นเดียวกับใน 4:13 ยากอบใช้วลีที่ว่า “ดูเถิด” ซึ่งมีความหมายว่า ‘มาเถิด’

ในการพูดถึงคนรายนั้น คำถามก็มีอยู่ว่า คนแบบไหนที่ท่านหมายถึง ผู้มั่งมี ท่านกำลังหมายถึงชาวโลกที่ร่ำรวย หรือพวกคนรวยในที่ประชุมของพวกยิว การพูดถึงคนรวยที่เป็นชาวโลกดูเหมือนจะไม่สอดคล้องกับจดหมายฝากของพระคัมภีร์ใหม่ คนเหล่านั้นไม่ค่อยสนใจฟังพระวาจาของพระเจ้าไม่ว่าจะในกรณีใดๆทั้งสิ้น เห็นได้ชัดว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึง “พงศ์พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น” และถึงพวกพี่น้องชาวยิวที่เชื่อซึ่งกระจัดกระจายอยู่นั้น ดูเหมือนว่ายากอบกำลังตำหนิพวกผู้เชื่อชาวยิวที่ร่ำรวยในคริสตจักรยุคต้นทางตะวันออกหลายแห่ง ท่านได้พูดถึงปัญหาต่างๆที่เกิดจากความร่ำรวยในคริสตจักรต่างๆไปแล้วใน 1:10-11 และ 2:2-6 อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าท่านกำลังพูดถึงความอยุติธรรมต่างๆที่เกิดจากพวกคนรวยโดยทั่วไปอยู่ก็ได้

คำกำชับของท่านที่ให้คนเหล่านี้ “ร้องไห้โอดครวญ” เพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับพวกเขา ก็คล้ายคลึงกับคำสั่งของท่านใน 4:9 ที่ให้พวกเขา “เป็นทุกข์โศกเศร้าและคร่ำครวญ” ในข้อหลังนี้ ความหมายก็เกี่ยวข้องกับการกลับใจใหม่ นั่นน่าจะใช่ความหมายตรงนี้ด้วย ยากอบไม่ได้กำลังตำหนิความมั่งคั่งอย่างที่เป็น แต่ท่านกำลังพูดถึงทัศนคติที่ชั่วร้ายของพี่น้องที่มั่งมีในคริสตจักรยุคต้นต่างหาก บางคนได้เสนอว่าวิบัติที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา คือ การพิพากษาที่จะมาของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ไม่มีที่อื่นเลยในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาเพราะความมั่งคั่ง

เพียงเท่านั้น หากพิจารณาบริบทของสมัยนั้น ยากอบน่าจะกำลังเตือนพวกเขาเกี่ยวกับการข่มเหงที่กำลังทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ คนเหล่านี้ที่เชื่อที่มั่งคั่งมีปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติอย่างร้ายแรง เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเป็นคนเย่อหยิ่งและบางครั้งก็อาจได้ความมั่งคั่งของตนมาโดยวิธีที่อาจไม่ชอบธรรมเท่าใดนัก

ยก 5:2-3 ด้วยเหตุนี้ยากอบจึงเผชิญหน้าพวกเขาด้วยคำพูดต่อไปนี้ **‘ทรัพย์สมบัติของท่านก็สูญไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน 3 ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดูจไฟ ท่านได้สำสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย**

รูปกาลของคำกริยา *สูญไป* *กัดกิน* และ *เกิดสนิม* คือ กาลสมบูรณ์ซึ่งสื่อให้เห็นถึงการกระทำที่เสร็จสิ้นไปแล้วเรียบร้อย กระนั้นบริบทที่พูดถึงความทุกข์ยากที่กำลังจะมาถึงอย่างชัดเจน เห็นได้ชัดว่ายากอบมองความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขาว่าถูกพิพากษาไปแล้วเรียบร้อย ความหมายของคำพูดตรงนี้จึงน่าจะเป็นดังต่อไปนี้ ‘ทรัพย์สมบัติของท่านก็เหมือนสูญไปเรียบร้อยแล้ว และมอดก็เหมือนกัดกินเสื้อผ้าของท่านไปแล้ว ทองและเงินของท่านก็เหมือนเกิดสนิมไปแล้ว และสนิมนั้นจะเป็นพยานปรักปรำท่าน ซึ่งจะกินเนื้อหนังของท่านดูจไฟ’ เห็นได้ชัดว่ายากอบกำลังเตือนพวกพี่น้องที่มั่งคั่งเกี่ยวกับสถานะอันไม่มั่นคงของทรัพย์สมบัติของพวกเขา เท่าที่ยากอบเห็น ทรัพย์สมบัติเหล่านั้นก็ถูกกำหนดให้พินาศไปแล้วเรียบร้อย มันแค่ยังไม่เกิดขึ้นจริงๆ เท่านั้น

จากนั้นท่านเสริมด้วยคำพูดที่ว่า “ท่านได้สำสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย” ความหมายตรงตัวของคำพูดนี้ก็คือ ‘ท่านได้สะสมทรัพย์สมบัติไว้ในยุคสุดท้าย’ มันเป็นเรื่องที่ขัดแย้งกันเอง ทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่พี่น้องที่มั่งคั่งเหล่านี้สะสมไว้อยู่ในยุคสุดท้ายแล้ว นี่สื่อชัดเจนว่าพวกเขาจะสูญเสียทรัพย์สมบัติเหล่านี้ไปทั้งหมดในไม่ช้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาสูญเสียมันไปจริงๆ เมื่อการข่มเหงทวีความรุนแรงขึ้น การพูดถึงยุคสุดท้ายไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับอวสานกาล

เป็นหลักถึงแม้ว่ามันอาจถูกถือด้วยก็ตาม แต่บริบทที่ตามมาดูเหมือนจะเน้นเรื่องความเดือดร้อนที่จะมาเมื่อการข่มเหงทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

ยก 5:4 คราวนี้ยากอบพูดถึงวิธีการอันไม่เหมาะสมของการที่พี่น้องที่มั่งมีบางคนต่ำสมทรัพย์สมบัติของตนไว้ ดูเถิด ค่าจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้น้อโกงไว้นั้น ก็ร่ำร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องนั้น ได้ทราบถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของจอมโยธาแล้ว เห็นได้ชัดว่าบางคนได้น้อโกงคนงานที่ตนจ้างมาทำงานและเก็บเกี่ยวพืชผลในไร่นาของตน พี่น้องที่ร่ำรวยเหล่านี้บางคนได้ทำนาบนหลังคนที่มาทำงานให้พวกเขา เห็นได้ชัดว่าพวกเขาอาจตั้งใจให้ค่าแรงต่ำกว่าที่ควรหรือไม่ก็ใช้วิธีที่แยบยลกว่านั้น นี่สื่อว่าพวกผู้จัดการของผู้ดีเหล่านี้ได้ทำสัญญาจ้างกับคนงานในไร่นาของตนเพื่อแลกกับร้อยละของผลเกี่ยวเกี่ยว นี่ยังสื่ออีกว่าพวกนักธุรกิจที่ร่ำรวยเหล่านี้ได้น้อโกงพวกคนงานโดยอ้างว่าได้ผลเกี่ยวเกี่ยวน้อยกว่าที่เกี่ยวเกี่ยวได้จริงๆ พูด่างๆก็คือ สิ่งที่พวกเขาทำมันไม่ซื่อสัตย์ พวกเขาได้น้อโกงคนงานของตนจากค่าตอบแทนที่ยุติธรรมตามที่ได้ตกลงไว้แล้ว

ยากอบจึงเตือนว่าความคับแค้นใจของพวกคนงานที่โดน โกง ได้ขึ้นไปถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของแล้ว กล่าวสั้นๆก็คือว่าการปฏิบัติแบบน้อโกงของพี่น้องที่ร่ำรวยที่เชื่อเหล่านี้ย่อมเป็นที่สังเกตเห็นโดยพระเจ้าอย่างแน่นอน นี่สื่อชัดเจนว่า ในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์จะทรงจัดการกับพวกเขา นี่อาจเป็นส่วนหนึ่งของความเดือดร้อนที่จะมา และบางส่วนจะเป็นการติสอนโดยพระเจ้า

ยก 5:5 ที่แย่งไปกว่านั้นก็คือ ผู้เชื่อชาวยิวทางตะวันออกที่เยอหีงเหล่านี้มีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือนอย่างในวันประหาร นอกจากจะกดขี่ลูกจ้างของตนแล้ว คนเหล่านี้ยังใช้ชีวิตอย่างหรูหราและสุขสำราญอีกด้วย วลีสุดท้าย “ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือนอย่างในวันประหาร” อาจหมายถึงเรื่องนี้ พวกเขาใช้ชีวิตแบบมั่งคั่งต่อไปราวกับอยู่ในวันจัดงานเลี้ยงรื่นเริง ในงานเลี้ยงนี้ก็จะมีการฆ่าสัตว์เพิ่มเป็นพิเศษเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชา และพวกเขาก็จะรับประทานอย่างอิมหิมิพิมันมากกว่า

ปกติ ความหมายตรงนี้ก็ถือว่า พี่น้องที่มั่งมีเหล่านี้มีอำนาจเป็นประจำ ขณะที่ลูกจ้างของพวกเขาก็ขัดสนเพราะความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขา

ยอ 5:6 เห็นได้ชัดว่ายากอบเผชิญหน้ากับพี่น้องที่ตื่นเงินและบาปหนาเหล่านี้ในคริสตจักรยุคต้น ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้มีคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้อันใด ยากอบน่าจะหมายถึงการที่พวกนักธุรกิจชาวอียิปต์ที่ร่ำรวยบางคนถูกลากคนที่ติดเงินเขาไปหาผู้พิพากษาอย่างใจจืดใจดำ ศาลก็ตัดสินให้คนชอบธรรมเหล่านี้มีความผิดและยึดทรัพย์ของพวกเขาไป ซึ่งทำให้พวกเขาต้องยากจนจนถึงกับไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวของตนได้อีกต่อไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนก็ถึงกับต้องจบชีวิตเลยด้วยซ้ำ

ยากอบกำลังประณามทัศนคติที่เย่อหยิ่ง โหดร้าย และใจจืดใจดำในตัวพี่น้องชาวอียิปต์บางคน ท่านปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วยคำพูดที่คลุมเครือและเป็นกลางบอกเหตุ เขาก็ไม่ได้ต่อสู้อันใด ถึงแม้ว่าบางคนได้เสนอว่านี่หมายถึงการที่คนชอบธรรมไม่ตอบโต้พวกคนรวยที่เย่อหยิ่ง แต่มันน่าจะเป็นกลางบอกเหตุมากกว่านั้น ความหมายตรงนี้ก็ถือว่า ถึงแม้คนพวกนี้จะปฏิบัติอย่างชั่วร้าย แต่พระเจ้าก็ไม่ทรงต่อสู้อะไรพวกเขา นี่คือการพิพากษาที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า

หลักการที่สำคัญกว่าในเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือ การพิพากษาที่จะมาของพระเจ้าเพื่อปรับโทษความเย่อหยิ่งและการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมของพวกนักธุรกิจที่ร่ำรวยที่มีต่อคนที่ด้อยโอกาสกว่า ถึงแม้ว่ายากอบอาจกำลังพูดถึงความเกินพอดีของพวกคนรวยโดยทั่วไปอยู่ แต่บริบทที่ใหญ่กว่าของพระธรรมเล่มนี้ดูเหมือนจะเอนเอียงไปทางความบาปของพี่น้องคริสเตียนที่มั่งมีบางคนในคริสตจักรยุคต้นหลายแห่งของชาวอียิปต์มากกว่า ดังนั้นยากอบจึงพูดถึงความอยุติธรรมทางสังคมที่เกิดขึ้นท่ามกลางพี่น้องคริสเตียนด้วยกัน

ยอ 5:7 คราวนี้ยากอบเปลี่ยนไปพูดถึงคนอีกฝั่งบ้าง ซึ่งก็คือ พี่น้องคริสเตียน โดยทั่วไป บางคนอาจเป็นฝ่ายที่ได้รับความยุติธรรมและความเย่อหยิ่งของพวกคนรวยตามที่บรรยายไปแล้วข้างบน ท่านจึงเตือนสติพวกเขาว่า เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา คำที่แปลว่า อดทน (*μακροθυμε* โอ) มีความหมายว่า ‘เพียรพยายาม

อย่างอดทน’ หรือ ‘ยอมทนความเดือดร้อนต่างๆอย่างอดทน’ ตามที่บริบทจะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้นจงพากเพียรต่อไปในขณะนี้แม้ต้องเจอกับความยุติธรรมต่างๆและความทุกข์ยากในชีวิตคริสเตียนก็ตาม

คราวนี้ดูเหมือนยากอบจะตอบโต้กลับบ้าง ถึงแม้ไม่ได้ใช้คำว่า *ชวานา* เพื่อประณามพวกเจ้าของที่ดินที่ร่ำรวยด้านบนก็ตาม แต่เห็นได้ชัดว่าพวกเขาที่เป็นแบบนี้จริงๆ คราวนี้ท่านเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นชวานาคนหนึ่ง **ดูเถิด ชวานารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู** ถึงแม้ว่าจะใช้ภาพเปรียบเทียบของชวานา แต่จริงๆ แล้วนี่ก็หมายถึงพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ชวานาคนหนึ่งก็จะอดทนรอคอยผลเกี่ยวเกี่ยวอันล้ำค่า จนกว่ามันจะได้รับทั้งฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู

ในดินแดนตะวันออกกลางพืชผลมักถูกปลูกในเดือนพฤศจิกายนหลังฝนฤดูใบไม้ร่วง (ฝนต้นฤดู) จากนั้นหลังจากฝนในฤดูใบไม้ผลิ (ฝนปลายฤดู) พืชผลก็จะโตเต็มที่และพร้อมที่จะถูกเก็บเกี่ยว ภาพเปรียบเทียบที่ยากอบกำลังใช้อยู่ก็คือว่า พวกชวานาในแถบตะวันออกกลางโดยทั่วไปก็อดทนรอคอยฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดูเพื่อที่จะทำให้พืชผลอันล้ำค่าของพวกเขาพร้อมสำหรับการเกี่ยวเกี่ยว องค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะทรงทำแบบเดียวกัน ในเวลาอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ พระองค์ก็จะเสด็จกลับมาเพื่อเกี่ยวเกี่ยวประชากรของพระองค์

(กระแสน้ำของพวกพืชนอกเขตและพวกคาร์ลิสมาติกสมัยใหม่พยายามที่จะประยุกต์ใช้แนวคิด ‘ฝนปลายฤดู’ กับการเทพระวิญญาณบริสุทธิลงมาในยุคสุดท้ายตามที่พวกเขากล่าวอ้าง พวกเขาอ้างว่าฝนท่าแรกของฝนปลายฤดูที่วันนี้ก็คือ การฟื้นฟูบนถนนอาซูราในตอนต้นของศตวรรษที่ยี่สิบ จากนั้นการฟื้นฟูของพวกคาร์ลิสมาติกในเวลาต่อมาในช่วงทศวรรษ 1960 และ ‘การฟื้นฟู’ ระลอกที่สามในช่วงปลายศตวรรษที่ยี่สิบก็ถูกอ้างว่าเป็นฝนปลายฤดูท่าสุดท้ายของพระวิญญาณของพระเจ้าก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ปัญหาของการตีความแบบนี้ก็คือว่า ไม่มีหลักฐานในด้านบริบทใดเลยที่สนับสนุนคำกล่าวอ้างเหล่านี้หรือกระแสน้ำของพวกคาร์ลิสมาติกและพวกพืชนอกเขตสมัยใหม่ที่เป็นของปลอม)

ยก 5:8 การประยุกต์ใช้ภาพเปรียบเทียบของชาวนาโดยตรงข้างบนก็คือ ท่านทั้งหลาย ก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จวน จะถึงอยู่แล้ว คำพูดนี้มีความหมายตรงตัวว่า ‘จงพากเพียรอย่างอดทน จงทำให้ใจของท่านมั่นคง เพราะการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ใกล้เข้ามาแล้ว’ คำที่แปลว่า การเสด็จมา คือ *พารออูเซีย* ซึ่งเป็นคำทางศาสนศาสตร์ที่ใช้เรียกการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ นี่สื่อถึงการเสด็จกลับมา ได้ทุกเมื่อของพระคริสต์ นี่สื่อชัดเจนถึงทรรศนะที่เชื่อเรื่องการรับขึ้นของคริสเตียนก่อนยุค เจ็ดปี หากคริสตจักรต้องทนทุกข์ในช่วงครึ่งแรกของยุคเจ็ดปีหรือแม้ยิ่งกว่านั้น การเสด็จกลับมา ของพระคริสต์ก็ไม่ใช่ว่าจะเกิดขึ้น ได้ทุกเมื่อแล้ว เหตุการณ์ในช่วงต้นทั้งหมดของยุคเจ็ดปีจะต้อง เกิดขึ้นก่อน แต่เห็น ได้ชัดว่ายากอบเสนอความคิดที่ว่า การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ใกล้เข้ามาแล้ว เราจึงต้องพากเพียรอดทนความทุกข์ยากต่างๆ และพี่น้องที่ไม่สัจย์ชื่อในการรอ คอยการเสด็จกลับมาของพระองค์

ยก 5:9 ก่อนที่จะเปลี่ยนไปพูดถึงเรื่องอื่นๆ ที่สำคัญกว่าต่อไป ยากอบก็หยุดสักครู่ เพื่อให้คำแนะนำแก่พี่น้องของท่านที่ประสบกับความยากลำบาก พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าขุ่นเคือง ใจต่อกัน เกรงว่าท่านจะถูกพิพากษา ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว คำพูดนี้อาจถอดความได้ว่า ‘พี่น้องทั้งหลาย อย่าวิพากษ์วิจารณ์หรือไม่พอใจกันและกัน เกรงว่า ท่านจะถูกปรับโทษเพราะการทำเช่นนั้น ข้อเท็จจริงก็คือว่า องค์พระผู้พิพากษากำลังจะเข้ามาใน ห้องพิจารณาคดีแล้ว’ สิ่งที่ยากอบต้องการจะสื่อก็คือว่า เราควรระมัดระวังที่จะไม่ทะเลาะเบาะ แว้งกับพี่น้องคนอื่นๆ องค์พระผู้พิพากษาผู้ยิ่งใหญ่ของเราคือ พระเยซูคริสต์ กำลังจะเสด็จเข้ามา ทางประตูแล้ว การที่เรามีเรื่องมีราวกับพี่น้องคนอื่นๆ ในวันนั้นจะไม่เพียงเป็นเรื่องโง่เขลา เท่านั้น แต่มันอาจทำให้เราเสี่ยงกับการถูกตีสอน โดยพระคริสต์ด้วย นี่เป็นอีกครั้งที่การเสด็จ กลับมาได้ทุกเมื่อของพระคริสต์ถูกนำเสนออย่างชัดเจน ยากอบใช้ภาพเปรียบเทียบง่ายๆ แต่ทรงพลัง ของการที่พระเยซูทรงอยู่อีกด้านหนึ่งของประตู และทรงพร้อมแล้วที่จะเปิดมันและเสด็จเข้ามา ดังนั้นเราควรละเว้นเสียจากการ ไม่ลงรอยกันแบบ โง่ๆ ดังกล่าวทุกรูปแบบ

ยก 5:10-11 เมื่อพิจารณาถึงความยากลำบากต่างๆที่กำลังก่อตัวขึ้นสำหรับพี่น้องที่เชื่อในกลุ่มพวกยิวที่กระจัดกระจายอยู่นั้น ยากอบจึงหนุนใจพวกเขาว่า พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าจงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของพวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเตือนพวกเขาให้ระลึกถึงผู้พยากรณ์สมัยพระคัมภีร์เดิมหลายท่านที่มักได้รับความทุกข์ยากเพราะยึดมั่นในจุดยืนที่เป็นตามทางของพระเจ้า ยากอบหนุนใจพี่น้องของท่านที่ประสบกับความทุกข์ยากให้ยึดคนเหล่านั้นเป็นแบบอย่าง แน่อนที่พวกเขาหลายคนเผชิญกับความยากลำบาก แต่พวกเขาก็ยังพากเพียรอย่างอดทน จงดูชีวิตของท่านเยเรมีย์และดาเนียล พวกเขาสู้ทนอย่างอดทนแม้จะต้องเผชิญกับการต่อต้านอย่างมากก็ตาม

นอกจากนี้ ยากอบชี้ให้เห็นว่า 11 คุณคิด เราถือว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข คนเหล่านั้นที่ในอดีตยอมสละความทุกข์ยากอันใหญ่หลวงแต่ก็พากเพียรก็ได้รับพระพรจนถึงทุกวันนี้ คำที่แปลว่า ถือว่า... เป็นสุข (มาคาริไซ) ก็มีความหมายด้วยว่า 'เรียกว่าได้รับพระพร' ผู้คนจนถึงทุกวันนี้ตั้งชื่อลูกของตนว่าเปาโล ไม่มีใครตั้งชื่อลูกตัวเองว่าเดมาสผู้ไม่สู้ทน

ในทำนองเดียวกัน ยากอบยกตัวอย่างโยบเพื่อใช้เป็นภาพประกอบสำหรับเรื่องนี้ ท่านได้ยืนยันเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาและความกรุณาปราณีสักเท่าใด ท่านเตือนให้พวกเขาระลึกถึงโยบเพราะพวกเขาได้เห็นปลายทางของโยบแล้ว พระเจ้าทรงมีพระเมตตาแก่เขาและทรงอวยพรเขาหลังจากที่เขาได้ประสบกับความทุกข์ยากต่างๆมากกว่าที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่เขาในตอนต้นเสียอีก นี่สื่อว่าเมื่อเราสู้ทนความทุกข์ลำบากต่างๆในชีวิตคริสเตียน พระเจ้าก็จะทรงประทานบำเหน็จแก่ประชากรของพระองค์เป็นแน่ ไม่ว่าจะในชีวิตนี้หรือชีวิตหน้าก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่เราแน่ๆ ในกรณีของโยบ พระองค์ทรงประทานบำเหน็จแก่เขาขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ด้วยซ้ำ ดังนั้น จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา

ยก 5:12 ขณะที่จดหมายฝากฉบับนี้ใกล้จะถึงตอนจบแล้ว ยากอบก็แทรกคำแนะนำตามแบบของพระเจ้าเข้าไป พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จงอย่าปฏิบัติ **ไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะโดยคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่** เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ

ยากอบอาจกำลังขยายความสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้ในมัทธิว 5:34-37 ท่านกำลังพูดถึงธรรมเนียมปฏิบัติของชาวโลกตะวันออกในการสาบาน หรือการให้คำปฏิญาณก่อนที่จะพูด (คำที่แปลว่า **เหนือ** (*พรอ*) มักถูกแปลว่า ‘ก่อน’ ธรรมเนียมปฏิบัติของคนในตะวันออกกลางมักให้คนกล่าวคำปฏิญาณ เช่น ‘ข้าขอสาบานต่อฟ้าสวรรค์เบื้องบน’ หรือบางทีก็ ‘ข้าขอสาบานด้วยพื้นพิภพที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าของข้าพเจ้า’ คนยิวมักใช้คำปฏิญาณดังกล่าวโดยไม่ออกพระนามของพระเจ้า พวกเขาจึงคิดว่าตนไม่มีความผิดโทษฐานออกพระนามพระเจ้าโดยเปล่าประโยชน์)

คนในปัจจุบันก็หลบหลู่พระเจ้ามากยิ่งขึ้นไปอีก พวกเขามักออกพระนามของพระเจ้าหรือพระคริสต์อย่างพล่อยๆ (น่าสนใจที่เราไม่เคยได้ยินใครพูดว่า ‘โอเค โดยลูซิเฟอร์ ให้เราทำสิ่งนี้กันเถอะ’ ฯลฯ) อย่างไรก็ตาม ผู้คนก็มักใช้พระนามของพระเจ้าในคำปฏิญาณดังกล่าว สิ่งที่ย่ำแย่ยิ่งกว่าก็คือ การออกพระนามพระเจ้าโดยชาวโลกและคริสเตียนในคำสบถต่างๆ บางครั้งพวกเขาอาจใช้คำพูดพล่อยๆ อย่างเช่น ‘พระเจ้าจอร์จ’, ‘พระเจ้าช่วยก๊วยทวด’ หรือ ‘บรี๊เจ้า’ เป็นต้น แต่มันก็ยังเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าอยู่ดี

ยากอบให้คำแนะนำง่ายๆ “แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ” แทนที่จะแทรกคำพูดพล่อยๆเข้าไป ผู้เขียนที่ได้รับการคลุจท่านนี้กำชับว่า แค่พูดว่า ‘ใช่’ หรือ ‘ไม่’ ก็พอ เราไม่จำเป็นต้องพูดว่า ‘ข้าขอสาบานโดย... ว่าใช่’ หรือ ‘ข้าขอสาบานโดย... ว่าไม่’ การทำเช่นนั้นก็เท่ากับเป็นการเสี่ยงที่จะถูปรับโทษโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ยก 5:13 ยากอบเชื่อมโยงไปยังความเห็นสุดท้ายของท่านในจดหมายฝากฉบับนี้ โดยเขียนว่า **มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดรำเริงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้น**

ร้องเพลงสรรเสริญ ความหมายตรงนี้ที่น่าจะเป็นก็คือ ‘หากผู้ใดกำลังเดือดเนื้อร้อนใจอยู่ แทนที่จะสวดสาบานอย่างไม่เหมาะสมตามที่กล่าวไว้ข้างบน จงให้ผู้นั้นอธิษฐานดีกว่า’ ในทางกลับกัน หากมีโอกาสนำขึ้นชมยินดีแทนที่จะใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสมที่ชาวโลกมักใช้กัน จงร้องเพลงสรรเสริญดีกว่า คำที่แปลว่า ร้องเพลงสรรเสริญ (พซาล โล) มีความหมายตรงตัวว่า ร้องเพลงถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ยากอบกำลังให้สรรเสริญพระเจ้าเวลาที่ได้รับพระพร อย่างไรก็ตามท่านกำลังเชื่อมต่อไปยังความจริงที่สำคัญกว่า นั่นก็คือ เรื่องของการอธิษฐาน หลักการที่สำคัญยิ่งในเนื้อหาส่วนสุดท้ายของจดหมายฝากฉบับนี้ก็คือ การอธิษฐานในยามที่ประสบกับความทุกข์ยากในชีวิตคริสเตียน

ยก 5:14-15 ในเรื่องนี้ ยากอบถามว่า มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ ท่านน่าจะหมายถึงคนที่ป่วยหนัก นั่นถือว่าเป็นวิกฤติในชีวิตของผู้เชื่อสมัยนั้นเหมือนกับที่เป็นในปัจจุบัน ยากอบจึงให้คำแนะนำว่า จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า บางคนเสนอว่ายากอบกำลังหมายถึงของประทานในการรักษาโรคซึ่งยังมีอยู่ในสมัยคริสตจักรยุคต้น อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญตรงนี้ก็คือ ความเชื่อของคนที่ยาป่วยและบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักร แน่แน่นอนที่ไม่ใช่ผู้ปกครองทุกคนในคริสตจักรที่มีของประทานในการรักษาโรค แต่ยากอบกำลังพูดถึงหลักการเรื่องความเชื่อและการอธิษฐานอยู่

บรรดาผู้ปกครองของคริสตจักร (เพรสบูเตอรอส) เป็นอีกชื่อที่ใช้เรียกคนที่เป็ผู้นำของคริสตจักร ในสมัยนี้เราก็จะเรียกว่าศิษยาภิบาล (ต่างๆ) บางคนเสนอว่า การเอ่ยถึงน้ำมันและการเจิมก็สื่อถึงการใช้น้ำมันนั้นเป็นยารักษาโรค อย่างไรก็ตาม น้ำมันที่ว่าก็คือน้ำมันมะกอกและการเจิมก็คือ การทา (หรือการเท) น้ำมันนั้นลงบนศีรษะของผู้ที่รับการเจิม เห็นได้ชัดว่านั่นไม่ได้มีประโยชน์ในการเป็นยารักษาโรคแต่อย่างใด

สิ่งที่ยากอบกำลังพูดถึงอยู่ตรงนี้คือ การกระทำที่เกิดจากความเชื่อ เมื่อผู้ใดป่วยหนัก ยากอบก็กำลังให้ผู้ที่เจ็บป่วยแสดงความเชื่อออกมาโดยการเรียบบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา

ท่านสั่งให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อพี่น้องคนหนึ่งที่ป่วยโดยเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ท่านจึงกล่าวว่า 15 และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค ไม่มีการพูดถึงของประทานในการรักษาโรคครั้งนี้เลย แต่มีการอธิษฐานและความเชื่อซึ่งถูกแสดงออกโดยการที่คนป่วยเชิญบรรดาผู้นำของคริสตจักรให้มาอธิษฐานเพื่อเขา อาจเป็นไปได้ว่าการเจิมและการอธิษฐานดังกล่าวถูกกระทำต่อหน้าคนอื่นเพื่อแสดงออกถึงความเชื่อที่พระเจ้าจะทรงเข้ามาแทรกแซงและทรงรักษาคนป่วยนั้นให้หาย พระเจ้าทรงได้รับเกียรติเสมอเมื่อผู้คนของพระองค์จะทรงทดสอบพระองค์ต่อหน้าสาธารณชนว่าพระองค์จะทรงทำให้พระวอนะของพระองค์สำเร็จ คำที่แปลว่า ช่วยให้ผู้...รอดชีวิต (โสด โส) มีความหมายด้วยว่า 'ช่วยให้พ้น' (คำเดียวกันนี้ถูกแปลว่า '(ถูกรักษาให้) หายโรค' หลายครั้งในพระกิตติคุณสี่เล่มตอนที่พระเยซูทรงรักษาผู้ใดให้หายโรค) นี้ไม่ได้หมายถึงการช่วยจิตวิญญาณให้รอด แต่หมายถึงการช่วยร่างกายให้พ้น โดยในกรณีนี้คือ การรักษาให้หาย

ความเห็นสุดท้าย และถ้าเขาได้กระทำบาป ก็ทรงโปรดอภัยให้แก่เขา อาจหมายความว่าความบาปของเราบางครั้งก็ทำให้เราเจ็บป่วย สิ่งที่น่าจะถูกสื่อตรงนี้ด้วยก็คือว่า หากความบาปทำให้เกิดความเจ็บป่วยที่คนๆหนึ่งเป็นอยู่ในตอนนั้น การอธิษฐานด้วยความเชื่อก็จะทำให้ผู้นั้นได้รับการอภัยด้วย

หลักการที่สำคัญกว่าก็คือ ความเชื่อที่ถูกแสดงออกโดยการอธิษฐาน (คือการอธิษฐานต่อหน้าผู้อื่นด้วย) เมื่อคนที่ป่วยจะแสวงหาการรักษาให้หายจากพระเจ้าโดยการอธิษฐานต่อหน้าผู้อื่นและให้ผู้นำของคริสตจักรเจิมเขาด้วยน้ำมัน พระเจ้าก็จะทรงตอบสนองต่อผู้นั้นที่เชื่อคำตรัสของพระองค์ การทำพิธีนี้ต่อหน้าคนอื่นยังทำให้การทำเช่นนี้เป็นการแสดงออกถึงความเชื่อ ให้เราระลึกถึงการอัศจรรย์หลายครั้งขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ทรงกระทำเพราะความเชื่อของคนที่มาขอให้พระองค์ช่วย ดู มัทธิว 9:21, 21:22 และมาระโก 6:56 นี้เป็นเพียงตัวอย่างเพียงไม่กี่เรื่องเท่านั้น ถึงแม้ว่าของประทานในการรักษาโรคไม่มีอยู่แล้วในปัจจุบัน แต่พระเจ้าก็ยัง

ทรงรักษาคนป่วยให้หายอยู่ ที่พระองค์ไม่ทรงรักษาให้หายนั้นก็สื่อถึงการที่เราเป็นฝ่ายที่ขาดความเชื่อ

ยอ 5:16 ยากอบขยายความต่อไปเกี่ยวกับหลักการเรื่องคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค การสารภาพความผิดของเราต่อกันและกันก็หมายถึงการแก้ไขความบาดหมางที่มีต่อกันและกัน การมีความขัดแย้งและความขมขื่นต่อกันจะทำให้ชีวิตในการอธิษฐานของเรานั้นล้าดวงจร พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้เช่นกันในมัทธิว 18:19,35 ดังนั้นยากอบจึงพูดถึงการรับสารภาพว่าเราได้ทำผิดต่อคนอื่นๆนั้นและขอให้เขายกโทษให้ ส่วนท้ายของข้อที่แล้วก็ดูเหมือนจะเชื่อมโยงมายังข้อนี้ การรักษาให้หายป่วยวิญญานเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสิ่งที่ต้องมาก่อนการรักษาให้หายป่วยร่างกาย

จากนั้นก็พูดถึงพระสัญญาอันลึกซึ้ง คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล สารสำคัญๆของคำพูดนี้ก็คือ คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมก็เกิดผลมาก กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นก็คือว่า คำที่แปลว่า ด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจัง (อะเนะระกะ โอ) มีความหมายว่า ‘ได้รับพลังงาน’ สิ่งที่ยากอบน่าจะต้องการสื่อก็คือว่า คำอธิษฐานที่ได้ผลก็มีความร้อนรนและออกมาจากใจมากกว่าที่จะอธิษฐานแบบพอเป็นพิธีและเป็นเพียงข้อเท็จจริง เมื่อผู้ใดอธิษฐานแบบหมดหัวใจ พระเจ้าก็น่าจะทรงได้ยินคนๆนั้น ลองดูคำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่หลายตอนในพระคัมภีร์เดิมดูก็ได้: คาเนียล 9:18-19, 2 พงสาวดาร 20:12 หรือ 1 ซามูเอล 1:10-11 ในแต่ละกรณี คำอธิษฐานเหล่านั้นก็มีลักษณะที่ร้อนรนและมีน้ำเสียงที่เกือบสิ้นหวัง พวกเขาไม่มีที่พึ่งอื่นใดอีกแล้วนอกจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และในแต่ละกรณี คนที่อธิษฐานก็อธิษฐานต่อพระเจ้าแบบหมดหัวใจ โดยขอให้พระองค์ทรงเข้ามาช่วย

จากนั้นยากอบก็พูดถึง “ผู้ชอบธรรม” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าท่านกำลังหมายถึงคนที่ชอบธรรมโดยทางตำแหน่งของเขาในพระคริสต์ (ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้ว) แต่ท่านก็น่าจะหมายถึงคนที่ชอบธรรมในการดำเนินชีวิตของตนด้วยซึ่งเป็นผู้ที่ขอบพระทัยพระเจ้า ดู 1 ยอห์น

3:22 เมื่อคริสเตียนที่เป็นแบบนั้น ซึ่งไม่เพียงเป็นคนชอบธรรมในทางตำแหน่งของตนเท่านั้น แต่ยังมีการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมด้วย มาเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยคำอธิษฐานที่มีพลังและร้อนรน คำอธิษฐานนั้นก็เกิดผลมาก คำที่แปลว่า **เกิดผล (อิสกุ โอ)** มีความหมายตรงตัวว่า ‘แข็งแกร่ง’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำอธิษฐานที่มีลักษณะตามที่บรรยายไว้ก็แข็งแกร่งมากๆ มันบรรลุสิ่งที่มันได้มุ่งหมายไว้ มันเกิดผลมาก

ยค 5:17-18 ยากอบปิดท้ายคำเทศนาของท่านเกี่ยวกับการอธิษฐาน โดยยกตัวอย่างเอเลียห์ขณะที่ท่านอยู่บนภูเขาคารเมล ท่านเอเลียห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน คำบรรยายนี้อ้างอิงไปยัง 1 พงษ์กษัตริย์ 17:1 คำที่แปลว่า **ที่มีสภาพอารมณ์เช่นเดียวกับ (ฮอมออิออพาเรส)** มีความหมายว่า ‘ที่มีอารมณ์และความรู้สึกต่างๆเช่นเดียวกับ’ ยากอบต้องการจะบอกว่าเอเลียห์ก็เป็นมนุษย์เหมือนกับเรา ท่านไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากเราเลย วลีที่ว่า “ท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจัง” มีความหมายตรงตัวว่า ‘ท่านอธิษฐานด้วยคำอธิษฐาน’ ความหมายตามที่แปลออกมาคือ ท่านอธิษฐานอย่างจริงจัง (หรืออย่างร้อนรน) ในคำอธิษฐานของท่านเต็มไปด้วยความจริงจังและอารมณ์ ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาท่านๆ ได้ อธิษฐานขอให้ฝนหยุดตก เพราะในตอนนั้นท่านกำลังอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝนจึงหยุดตกเป็นเวลาสามปีครึ่ง ดู 1 พงษ์กษัตริย์ 17:1 นี่สื่อว่าพระเจ้าทรงสั่งเอเลียห์ให้อธิษฐานเช่นนั้น ท่านจึงอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (1 ยอห์น 5:14) เอเลียห์ตามที่ได้รับ การทรงนำจากพระเจ้าประกาศต่ออาหับว่าฝนจะไม่ตก จากนั้นท่านก็ไปอธิษฐานและขอให้พระเจ้าทรงกระทำตามที่พระองค์ได้ทรงใช้ท่านไปประกาศ ฝนจึงไม่ตกในอิสราเอลเป็นเวลานานถึงสามปีกับหกเดือน

อย่างไรก็ตาม ตามที่มีบอกไว้ใน 1 พงษ์กษัตริย์ 18 **18** และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้งอกพืชผลต่างๆ ยากอบไม่ได้พูดถึงเหตุการณ์อันน่าตื่นเต้นบนภูเขาคารเมลซึ่งนำไปสู่การประกาศของเอเลียห์ว่าฝนจะตก แต่ท่านกล่าวชัดเจนว่าเอเลียห์อธิษฐานขอให้ฝนตก ดู 1 พงษ์กษัตริย์ 18:41-44 ประเด็นก็คือว่า เอเลียห์ได้

กระทำกิจอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชผ่านทางคำอธิษฐาน นอกจากนี้ยากอบยังกล่าวชัดเจนด้วยว่า เอลียาห์ก็เป็นมนุษย์เหมือนกันกับเรา ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า สิ่งอันยิ่งใหญ่ที่นั่นเกิดขึ้นได้โดยคำอธิษฐานไม่ว่าจะเป็นไปเพื่อการรักษาโรคหรือการขอให้ฝนตก เงื่อนไขที่ต้องมีเพื่อที่จะให้คำอธิษฐานมีฤทธิ์เดช ได้แก่ (1) ความบาปที่ได้รับการสารภาพ (2) ความเชื่อที่ชัดเจน (3) ความร้อนรนซึ่งบ่งบอกถึงความเชื่อดังกล่าว และ (4) การดำเนินชีวิตอันชอบธรรม

ยก 5:19-20 จดหมายฝากฉบับนี้จึงปิดท้ายว่า **พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่ได้** หลักๆแล้วนี้ไม่ได้หมายถึงการทำให้คนบาปที่ยังไม่รอดกลับใจมารับเชื่อ เพราะยากอบเรียกผู้รับจดหมายฝากฉบับนี้ว่า **พี่น้องทั้งหลาย** การประยุกต์ใช้แบบรองกับคนที่ยังไม่รอดก็อาจได้เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ความหมายตรงนี้ก็คือว่า หากพี่น้องคนใดถูกชักจูงให้หลงไปจากความจริง (ข่าวประเสริฐอื่นที่เปาโลเตือนให้ระวัง ดู กาลาเทีย 6:1) และผู้ใดชักจูงเขาให้กลับมาสู่ความจริง คำที่แปลว่า **ชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่ (อะพิสเตระ โฟ)** มีความหมายว่า ‘กลับมา’ หรือ ‘นำกลับคืนมา’ ความหมายตรงนี้ก็คือ การนำพี่น้องที่ถูกชักจูงให้หลงผิดไปสู่คำสอนที่ถูกต้องกลับคืนมา

ดังนั้น **20** จึงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า **ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้** ความหมายที่สำคัญตรงนี้ก็คือ การฟื้นฟูพี่น้องที่สับสนกลับคืนมาสู่ข่าวประเสริฐ เขาจึงถูกช่วยให้พ้นจากการถูกหลอกลวงและความตายเพราะเหตุหลงผิดดังกล่าว นอกจากนี้การฟื้นฟูดังกล่าวยังจะปกปิดการบาปเป็นอันมากได้ด้วย การช่วยให้พี่น้องที่สับสนเข้าใจถูกต้องจะป้องกันมิให้คนอื่นตกเป็นเหยื่อของการหลงผิดแบบเดียวกันนี้ นิยามมากมายที่สอนผิดคงไม่เกิดขึ้นหากผู้นำของนิยามเหล่านั้นถูกชักจูงให้กลับมาสู่หลักคำสอนที่ถูกต้อง คนมากมายที่ถูกนำไปหลงผิดด้วยนิยามเหล่านั้นก็จะได้ถูกปกปิดความผิดพลาดในด้านศาสนศาสตร์ของตนด้วยเช่นกัน จดหมายฝากฉบับนี้จึงจบลงแต่เพียงเท่านี้